

Behoeders van moeder aarde

Behoeders van moeder aarde

Krista Gosselyn

Schrijver: Krista Gosselyn
Coverontwerp: Krista Gosselyn
ISBN: 9789465045361
© <Krista Gosselyn.
Brave new books 2024

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de uitdrukkelijke bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit dit boek verveelvoudigt, en geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen of openbaar gemaakt op welke wijze ook zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van de auteur.

Voorbode

Dit is de 26ste eeuw, het jaar 2587.

De maartzon zorgde voor aangename lentetemperaturen. Joshua staarde met zijn handen boven de ogen naar het meer en genoot van de stilte en de rust. Na de massa's regen was het een genot, om van de vroege lente te genieten. Vissen lagen te zonnebaden, vlinders vlogen vrolijk in het rond. Hier en daar hoorde hij een klein knaagdier. Hij ademde diep in, om het gevoel van serene rust niet te laten ontsnappen.

Zijn ogen speurden het landschap af. Ontwaarde de machtige waterval, die met luid kabaal een overvloed aan hemel- en smeltwater naar het meer voerde. Onder het wateroppervlak begonnen zich de bladeren van de waterlelies te ontwikkelen. Waterpest en fonteinkruid liepen uit.

Dit was ongetwijfeld zijn lievelingsplekje. Hier kon hij uren zitten, om van de schoonheid van het landschap te genieten.

Aan de oevers stonden enkele grote treurwilgen. De rest van het bos bestond voornamelijk uit els, krulwilg, beuk en soms een populier. Heel lang geleden heerste hier een ander klimaat. De aanwezigheid van deze bomen was het bewijs. Het waren taaie knapen, die zich niet lieten verdringen door de mildere seizoenen. Integendeel, hun soort overheerste al de andere rassen die als zaden, tussen vogelvlugels waren binnengebracht.

Joshua wilde enkel het ongerepte gebied in zich opnemen, dat zo te zien nog nooit door mensenhanden was verstoord. Hij zette zich neer tegen een boom en sloot de ogen. Dit dal was voor alle bewoners een veilige haven. Het werd omringd door hoge bergen, die soms met hun besneeuwde toppen, de wolken aanraakten.

Ze wisten niet beter dan dat dit altijd hun woongebied was geweest. De plaats waar iedereen werd geboren, en zijn laatste adem uitblies.

Eens moest deze wereld er helemaal anders hebben uitgezien, kende hij niet de rust die hij nu uitstraalde, en werd hij overspoeld door wezens die met hun kennis en technologie alles probeerden naar hun hand te zetten.

Wat er van hen was terechtgekomen, kon geen enkele persoon in het dorpje, dat de simpele naam – “Thuis” - had gekregen, zeggen.

Men ging dan ook ver in de tijd terug, meer dan vijfhonderd jaar. De mondelinge overleveringen hadden in de loop der eeuwen, veel aan waarheid ingeboet. Het was dan ook de grote vraag, of er buiten hen nog overlevenden op deze planeet rondliepen.

Dit was de laatste tijd een dispuut tussen het dorps hoofd en Joshua. Niemand, had ooit deze plaats verlaten, om op onderzoek te gaan. Het mysterie wat er achter die hoge toppen verborgen lag was groot.

Voor de kleine gemeenschap was dit voor het ogenblik de minste van hun zorgen. Vandaag was het feest.

Joshua rekte zich behaaglijk uit, en stak een sprietje tussen de tanden. Wat genoot hij van dit luilekkere leventje, terwijl de rest van het dorp alles ter verwelkoming van de jongste spruit aan het klaarmaken was.

Ook van hem werd verwacht dat hij enkele taken zou uitvoeren maar hij was er stilletjes, zonder dat iemand het merkte, tussenuit geknepen.

Iedereen in het dorp wist dat dit iets typisch voor hun genezer was. Sommigen, vonden het vermakelijk, anderen onverantwoord. Zelfs zijn moeder had het er deze morgen met hem over gehad.

“Jij mag blij zijn dat je als jongen op deze wereld bent terechtgekomen. Als meisje zou je hopeloos zijn. Hoe zou jij je kind ooit enig verantwoordelijkheid kunnen bijbrengen, als jij zelf je niets van de regels aantrekt.” Had ze hem verwijtend toegesproken.

“Wie hoeft er zich zorgen te maken met een moeder als jij?” Had hij haar gevraagd.

“Ik zal er niet altijd zijn.” Had Alicia hem ernstig aangekeken

“Hé, hé mam”, had hij gegriinnikt. “Daarover gaan wij nu niet hebben. Jij bent pas tachtig. Hebt nog heel veel jaartjes voor de boeg;”

“Je weet nooit wat de dag van morgen brengt zoon.” Had ze hem bezorgd gezegd. “Eens zul jij dit toch moeten beseffen, en je levensstijl aanpassen.”

Joshua had haar lachend van de grond getild, en een klinkende kus op het voorhoofd gegeven. Hij was fier op haar. Ze was nog steeds knap. Had ravenzwarte haren waar hier en daar een zilverdraad doorliep. Een gezicht waarin de hazelnootbruine ogen voor zichzelf spraken. Ze was niet groter dan 1 m 55, fijne botten, en een teer, rank gestalte.

Dit deed echter niets af aan de scherpte van haar geest, waarmee ze iedereen doorzag. Haar zoon kon niets voor haar verborgen houden. Hij hield ervan zich in het bos te verschuilen, de dieren die er rondliepen in de gaten te houden. Zijn aandacht aan de vogels te schenken, die soms op zijn hoofd neerstreken. Dan voelde hij zich volledig. Op ogenblikken zoals nu, was het net of hij maar voor de helft leefde. Terwijl alle grote en kleine veranderingen in het dorp zijn grootste aandacht trokken. En, er was de laatste tijd heel wat aan de hand.

Hun eens zo vreedzaam dorp had een hele omslag ondergaan. Op deze plaats waar de mensen als één grote familie met elkaar leefden, werd nu gescholden en ruzie gemaakt. Haat en jaloezie vierden hoogtij. Soms werd er zelfs naar elkaar uitgehaald. Dit was iets wat de laatste honderd vijftig jaar, zo werd verteld, niet meer was gebeurd

Er heerst een zekere spanning, iets wat niet nader te verklaren was. Het leek of de mensen op de toppen van hun tenen liepen, om anderen zeker niet voor het hoofd te stoten. Hij vroeg zich af of hij alleen die dingen

opmerkte.

Joshua was er zeker van dat als Nolan, de dorpsoudste, dezelfde zaken als hij waarnam, geen tijd zou verliezen om de oorzaak te zoeken.

Van de 163 inwoners was hij de oudste en de wijste. Nolan was het hoofd van het dorp. Het was een rol die was voorbehouden voor de persoon die het meeste jaren telde. Hij of zij had de meeste levenservaring, en zou hun dorp met de gepaste kennis besturen. Die titel hield men tot aan zijn overlijden.

Iedere inwoner had zijn eigen taak. Meisjes traden in de voetsporen van hun moeder. Jongens moesten soms nog wat zoeken. Rond hun puberteit kwamen hun kwaliteiten meestal naar buiten. Het was een gave waarmee je werd geboren. Door de jaren heen, hadden ze deze door hun voeling met de natuur ontwikkeld. De gezamenlijke meditatie, waardoor ze zich nog meer met alles verbonden voelden, en die zowel door jong als oud werden bijgewoond. Het zorgde voor hun geestelijk evenwicht, en scherpte hun gaven.

In hun kleine wereld was Joshua genezer. Hij had zopas de zorgen toegediend aan een man die uit een fruitboom was gevallen.

Zijn voet was aan een tak blijven haken, waardoor hij onzacht tegen de boom was geknald. Joshua had nooit bij zijn gave stilgestaan. Hij deed zijn ding, en dat, was dat. Vandaag was het echter moeilijker gegaan. Hij moest dieper gaan, zijn geest dwingen. Even was hij zelfs bang geweest dat het niet zou lukken. Zijn gedachten waren telkens afgedwaald. Binnenkort was hij jarig, 45 lentes telde hij. In een eeuw waarin de mensen gemiddeld 159 jaar werden, was hij nog jong.

Een diepe zucht ontsnapte aan zijn lippen. Zijn ogen werden naar het meer getrokken, waar enkele vissen uit het water sprongen, om jacht te maken op de insecten die boven het meer zwermden. Van dit onbezorgde leven wilde hij zo lang mogelijk genieten.

Hij zag de vissers die terugkwamen met hun vangst, en anderen die hun werk lieten voor wat het was om naar het dorpsplein te gaan. Alsof hij op dat moment had gewacht, schalde de dorpshoorn. Het werd tijd om terug te gaan, ook voor hem. Een laatste maal liet hij zijn blik over de beboste heuvels gaan, en het prachtige meer dat glinsterde in de middagzon. Dan draaide hij zich om, om zich bij de rest te voegen.

Nolan, de dorpsoudste, stond vanuit een raam in zijn huis, naar de bewoners te kijken. Iedereen was ijverig in de weer. De lange tafels waren gevuld met schalen, vol fruit, groenten en geroosterde vis.

Alles verliep vredig, in de grootste kameraadschap. Maar het was slechts schijn. Hij voelde hoe er onder zijn volk van alles broeide.

Wat voor macht, was in staat hun saamhorigheid te doorbreken? Was het die vreemde sfeer die hier de laatste tijd heerste? Een gevoel van naderend

onheil?

Er staken emoties de kop op, die ze nog nooit eerder hadden gevoeld. Als er ook maar enig man of vrouw hem een paar maand geleden had verteld, dat dit mogelijk was, had hij hem vierkant uitgelachen.

Deze mensen hadden een speciale binding met elkaar. Dat voelde je. Zij hadden niet veel woorden nodig om elkaar te begrijpen. Het was haast onmogelijk te bevatten wat zich hier de laatste tijd had afgespeeld.

Nolans blik was bezorgd. Hun gemeenschap had niet meer de band die ze eens met elkaar hadden gedeeld. Alles was toen zo gewoon geweest, alsof het nooit kon veranderen. Ze leefden in volledige harmonie met de natuur. Alles werd met evenveel respect behandeld, hoe klein of groot het wezen ook mocht zijn. De kippen liepen vrij rond, en de koeien, die enkel dienden om melk te geven, stonden op hoger gelegen weilanden. Het dorp bestond uit kleine, ronde, houten huizen, die in een grote cirkel om het plein stonden. Wat verder van de hutjes was een primitieve douche gebouwd, dat was de enige luxe die ze kenden.

Het was haast onvoorstelbaar, hoeveel werk er nodig was om allen van het nodige voedsel te voorzien. Alles moest met handenarbeid worden gezaaid en geteeld. Enkel en alleen daarom, was een goede samenwerking tussen iedereen noodzakelijk.

Nolan trachtte de onrustige gedachten van zich af te zetten. Dit lukte toen een vrouw een mooie rozige baby in zijn armen legde. Hij lachte het kindje toe en streek zacht over haar wangen. Dit was een speciale gebeurtenis, iets waar heel het dorp naar uitzag. Geboortes waren een zeldzaamheid. Slechts één, uitzonderlijk twee kinderen zagen in de loop van het jaar het levenslicht. Eenmaal was hierop een uitzondering gemaakt, dan waren er op 2 jaar tijd 17 kinderen geboren, waaronder 4 tweelingen. Meerlingen waren in de gemeenschap nog nooit voortgekomen. Toch zagen ze het niet als een vloek, maar eerder als een speling van het lot. Toen er van de 17 baby's slechts 2 overbleven, werd dit aanvaard. Ook al was het ontzettend moeilijk, en ging er heel wat verdriet mee gepaard. Het was ook de enige periode waarin de kleine samenleving meer dan 167 personen had geteld.

Joshua was één van de zuigelingen die wist te overleven.

Nolan, ging met de vrouw, die haar baby terug in haar armen had genomen, naar buiten. Ging op een kleine verhoging – die speciaal voor zulke gelegenheden was gemaakt, -in het midden van het dorpsplein staan. Zijn blik ging rond. Het was net of hij de koppen telde, om zeker te zijn dat iedereen aanwezig was, voor hij aan het ritueel begon. Zijn blauwgrijze ogen, maakten hun werk af, gingen indringend de menigte rond, en vertelden dat niemand het mocht wagen deze plichtigheid te verstoren.

De bewoners voelden het als een slag in het gezicht aan. Het maakte hen beschaamd. Doch, veranderden niets aan het feit, dat hun gevoelens voor

elkaar dezelfde bleven.

Ze begrepen zelfs niet waar al die haat en nijd vandaan kwam. Het was, of één of andere invloed hen in de greep had. Dat dit gevoel hen werd opgedrongen. Het paradijs waar ze eens in hadden geleefd, was vervangen door de hel.

Op deze belangrijke dag stond vriend en vijand schichtig naast elkaar, bang dat iemand een opmerking ging maken. Men wilde deze feestdag, in geen ordinair spektakel veranderen.

Het bleef stil. Een geboorte was een te belangrijke gebeurtenis, om plompverloren te verstoren.

De moeder keek trots op haar kleine spruit neer, om haar vervolgens in de armen van de dorpsoudste te leggen.

“Zie hier Layla, dochter van Isolde.” Het kleine meisje was een week geleden geboren. Haar moeder had haar voor de speciale gebeurtenis in prachtige doeken gewikkeld.

Het leek alsof de baby voelde dat er iets plechtigs te gebeuren stond. Haar mondje trilde, maar ze hilde niet.

Nolan stak het meisje in de lucht. Dit was het teken dat de nieuweling door de gemeenschap werd aanvaard.

“Welkom Layla”, zegde hij. “Mag je een leven vol voorspoed en geluk hebben. Met bomen en bloemen aan je zijde. Zodat jij, je nooit eenzaam zult voelen.”

Het was een ritueel dat door de stichters van dit dorp was ingevoerd. En hulde aan Moeder Natuur, die het in die periode zwaar te verduren had verkregen. Terwijl hij dit zegde, draaide hij ter plaatse rond, zodat iedereen het meisje kon bewonderen. Isolde was ongemerkt naast Nolan komen staan. Ze hield haar dochter in de gaten. Haar hart zwol van fierheid toen ze zag hoe kranig haar klein meisje was.

De omstanders knikten goedkeurend. Zij waren het eens met dit mensenkind. Layla was het eerste, en waarschijnlijk het enige kind, dit jaar.

Isolde, de moeder, was de andere persoon die samen met Joshua de geboortegolf had overleefd. Nolan gaf het meisje terug aan de moeder en richtte zijn blik op Joshua. Hij had gezien dat de jongeman wat later dan de rest was aangekomen.

Na de voorstelling schoven de bewoners aan de tafels aan. Joshua wachtte geduldig, zijn moeder zou wel een plaatsje voor hem vrijhouden. Hij schrok toen een hand op zijn schouder werd gelegd. Het was Nolan.

“Heb je honger?” Vroeg de oude man.

“Niet echt.” Antwoorde Joshua.

“Dan heb je even tijd?”

“Voor jou altijd.”

“Wij moeten praten.” Joshua knikte. Hij had zoiets al verwacht.

Terwijl het dorps hoofd het woord tot de genezer richtte, liet hij zijn blik over de tafels gaan. Voor het ogenblik was alles kalm. De eendracht leek volledig hersteld. Dit was slechts schijn, onder al die vriendelijke gezichten, zag je het kwaad broeien.

“Jij voelt het ook. Is het niet?” De jonge man wist dat zijn goede band met de dorpsoudste, tot meer dan één vreemde zaak leidde. Het gebeurde vaker dat ze elkanders gedachten konden raden. Hij moest niet vragen waar Nolan het over had.

“Zoiets heb ik nog nooit waargenomen. Weet jij wat het is?”

Nolan keek op de jongeman neer, die zich bukte om iets op te rapen, en vroeg zich af of hij zijn kleinzoon was. Met zijn zandkleurig hemd en dito broek, leek hij een jongere uitgave van zichzelf. Ze leefden in een maatschappij waar de kinderen van de vrouwen waren, en de mannen enkel dienden om voor het nageslacht te zorgen. Sommigen onder hen hadden het daar moeilijk mee. Leefde je met een vaste partner, dan kon je als man het genoeg smaken, samen met de moeder het kind te helpen opvoeden. Dit was echter maar enkele mannen gegund. Iedereen was er voor iedereen. Tot voor kort was er geen geruzie, afgunst of jaloezie geweest. Bij elke ziekte of ongeluk werd je door de hele gemeenschap geholpen. Daarom was het ook niet te begrijpen dat er zulke vreemde emoties onder de mensen heersten.

Nolan legde zijn hand op Joshua's rug en leidde hem naar zijn huis, dat verder verwijderd van de andere hutten stond. De meeste woningen werden door drie tot vier personen bewoond. De dorpsoudste had het voorrecht, als hij dit wenste, om alleen te wonen. De deur stond open, alle hutten waren hetzelfde ingedeeld. Tafel, stoel en een houten kist om propere kleren en katoenen lakens in op te bergen. Dan nog een of twee kleine kamers die dienstdeden om te slapen. De meeste van hen sliepen op de grond, waarop een dikke rieten mat lag met daarboven katoenen dekens. Nolan was de enige die een bed bezat. Het waren een paar in elkaar getimmerde planken, die enkel de bedoeling hadden, de dorpsoudste meer comfort en gemak te geven.

Bij Nolan was naast deze inboedel, nog enkele vreemde zaken te vinden.

Hij had enkele houtsnijwerkjes, van dieren gemaakt. In de vallei leefden vogels, knaagdieren en zelfs vossen. Maar wat Nolan uit het hout had ontworpen had nog nooit iemand gezien. Joshua nam eentje in zijn handen. Het hele dorp had staan kijken toen hij het stuk hout bewerkte, en gevraagd wat het voorstelde.

“Ik droom van hen. Ze zitten gewoon in mijn hoofd.” De beeldjes waren van dieren op vier en soms, twee poten. Joshua bekeek alles aandachtiger, zag hoe alles met de grootste nauwkeurigheid was uitgewerkt. Hij durfde te wedden dat alles tot in de perfectie klopte. Als er al zo wezens hier op aarde rondliepen. Voorzichtig zette hij het terug op zijn plaats. Nolan

lachte toen hij de jonge man zijn collectie zag bekijken. Telkens hij op bezoek kwam moest hij een ander figuurtje aanraken.

Hij nam een houten beker en schonk Joshua een vruchtendrankje in.

“Mm lekker is dat, heb je het zelf gemaakt, of één van de vrouwen?”

“Het is niet omdat ik de honderd ben overschreden, dat ik oud en versleten ben”, grapte de man. “Maar, dat is natuurlijk geen antwoord op je vraag. Sonja heeft het deze morgen vers geperst. Het is haar geheim recept.”

Nolan volgde pas twee maanden Betice op die de gezapige leeftijd van 175 had bereikt. Wat zelfs voor de gemeenschap oud was.

“Maar nu wat anders.” Veranderde hij van toon. Hij hoefde voor de jongeman geen komedie te spelen. Ze kenden elkaar door en door. Hij was dan ook tevreden, dat hij met hem over de verwickelingen in het dorp kon praten. Joshua was voor Nolan niet de persoon waar de anderen hem voor aanzagen. Het was waar dat hij zijn taken niet zo nauw opnam. Maar hij had andere kwaliteiten, die van even groot belang waren. Net als zijn moeder had hij een grote mensenkennis. Liet elk zijn eigen leven leiden. Moeide zich nergens mee. Wat voor Nolan op dit ogenblik echter van het grootste belang was, was dat deze hele situatie en sfeer die in hun dorp hing, geen enkele invloed op hem had.

“Ik denk niet dat de onrust die je voelt, van de bewoners uitgaat. Het ligt ergens anders.” Niet begrijpend keek Joshua het dorps hoofd aan. De baardeloze man had helblauwe ogen, die rechtstreeks tot in je ziel konden kijken. Hij kwam tot op gelijke hoogte met Joshua, wat toch al heel wat wilde zeggen. Hij was 1m 95. De dorpsoudste stak wel beter in het vlees. Het was algemeen geweten, dat al de hapjes die vrouwen voor hem maakten, met de meeste bereidwilligheid werden opgegeten. Met zijn 146 was hij nog steeds een kranige kerel, en geliefd onder de bevolking. Na vier vrouwen was er eindelijk nog eens een man dorpsoudste. Zijn gezicht vertoonde hier en daar enkele rimpels. Boven zijn zware wenkbrouwen plooiden zich diepe groeven, die overgingen in een mooie gebruide kale kop.

In hun kleine dorpsgemeenschap was geen typische man, vrouw werkverdeling. Ieder deed wat hij of zij leuk vond. Dit ging van tuinieren tot huizen bouwen, stoffen weven, tot kleding maken en koken.

Er waren vrouwen die gingen vissen, en er waren mannen die planten zochten. Maar de sterkte van deze groep mensen lag in hun geestelijke verbondenheid.

“Jij moet uitzoeken wat er gaande is.” Nolan ging in de deuropening staan, en keek afwezig in de verte. Met zijn blik op het oneindige gericht, was het net of hij Joshua's bestaan volledig was vergeten. De laatste tijd was hij zo dikwijls in gepeins verzonken, dat niemand hem dat nog kwalijk nam. Men dacht dat het door de leeftijd kwam. Maar de jonge man die hem naar zijn huis was gevolgd voelde dat er, behalve de onrust, nog meer aan de

hand was. Hij stond recht van zijn stoel en ging achter de oude man staan. “Jij bent de dorpsoudste Nolan, en zo veel wijzer dan ik. Wil je uitleggen wat er je dwars zit.” De genezer voelde een naar zwaar gevoel in de buik. Buiten zijn moeder, was dit de enige persoon bij wie hij zich goed voelde. Die hem begreep, en wist wat er in hem omging. Nolan had hem al heel zijn leven onder zijn hoede genomen. Hij kon zich niet voorstellen, hoe de toekomst zonder hem er zou uitzien. Van dat tijdstip waren ze hopelijk nog ver verwijderd.

Uit dat paar woorden sprak zoveel meer dan wat de jonge man voelde. Nolan schrok op, en keerde terug naar het heden. Zoals zo dikwijls de laatste weken, werden zijn gedachten naar zijn moeder getrokken. Op de vreemdste momenten zag hij haar levensecht voor zich. Dit was wel heel zonderling, omdat hij haar nooit had gekend, of gezien. Maar hij wist dat het zijn moeder was, en zij een boodschap voor hem had. Hoe hij ook luisterde en zijn best deed, hij begreep maar niet wat ze wilde zeggen. Diep in zich was stilaan het vermoeden gegroeid dat dit alles, met de toestand in “Thuis” had te maken.

Nu wilde Joshua van hem meer uitleg.

Hoe moest hij hem zeggen dat hij niet wist wat er mis was. Terwijl hij het gevoel, dat de dorpsgemeenschap in groot gevaar verkeerde, met de dag toenam. Dit was iets dat hij liever voor zichzelf hield. Hij had geen enkel vermoeden hoe het kwam, maar sommige dingen wist hij gewoon. Nolan had krachten, die sinds zijn geboorte met de dag waren toegenomen. Geen enkele man of vrouw in het dal was daarvan op de hoogte, zelfs Joshua niet. Al die jaren had hij dat verborgen gehouden.

Hij was bang voor datgene wat in hem schuilde, en hoopte dat zolang hij nog op deze aardbol rondliep het nooit aan de oppervlakte zou komen. Op ogenblikken waren ze zo sterk, dat hij zich de duisternis voelde ingetrokken. Hij had geen enkel idee of ze het goede of slechte dienden. In zijn hoofd heerste er op sommige tijdstippen zo een enorme wanorde, dat hij niet helder meer kon denken.

De laatste tijd was hij er meer dan ooit van overtuigd, dat hij die krachten enkel maar in bruikleen had gekregen. Hij moest ze doorgeven aan iemand die ze hard nodig zou hebben.

Hij wreef met de hand over de ogen, alsof hij daarmee zijn sinistere gedachten doen kon verdwijnen.

Van één ding was hij heel zeker, dat hij de jonge man niet moest voorliegen, hij zou dit meteen merken. Nolan zuchtte diep, en hoopte dat de persoon die even daarvoor zijn gedachten in beslag had genomen, hem zou helpen.

“Weet jij waar ik vandaan kom?” Nolan draaide zich om en keek de jongeman recht in de ogen. De nietszeggende blik was verdwenen, daarvoor was een indringende, door been en merg snijdende trek gekomen.

Voor Joshua was de verwarring des te groter. De oudere man glimlachte fijntjes. Hij wist wat hij teweeg had gebracht, dit was ook de bedoeling. Op die vraag kon niemand uitsluitel geven. Zelfs hij niet.

“Hoe kom je daar nu bij Nolan? Je vraagt me iets waar niemand hier in het dorp antwoord kan op geven. Je moeder is gestorven toen ze jou het leven schonk.” De benepen stem vertelde de dorpsoudste dat de genezer geen benul had waar hij heen wilde. Het was een van weinige onderwerpen waar nauwelijks werd over gepraat. Nolan knikte ten teken dat hij verder kon gaan.

“Niemand weet waar ze vandaan komt. Ze is hier ziek aangekomen, heeft twee dagen later jou gebaard, en is zonder ook maar een woord te zeggen heengegaan.” Zei hij vlug, bang de verkeerde woorden te gebruiken.

“Ja, zo wordt verteld.”

“Algemeen wordt aangenomen dat ze van voorbij de bergen met de witte toppen komt.” Voegde Joshua eraan toe. “Maar wat heeft dat met de toestand hier te maken?” De oude man deed of hij de laatste woorden niet had gehoord, richtte zijn blik naar buiten naar de plaats die de jongeman bedoelde.

“Daar moet jij heen Joshua.” Zegde hij zonder enige emotie. De jongeman, dacht dat hij Nolans woorden niet goed had verstaan. Met grote ogen keek hij de dorpsoudste aan.

Nolan wees de rotsformatie aan: “Jij moet uitzoeken wat zich daarachter bevindt.” Joshua's ogen werden, nog groter. Hij begon aan de geestelijke vermogens van de oude man te twijfelen.

Wat ze al die jaren hadden vermeden, zou hem nu worden opgedragen. Hij moest weg uit deze veilige haven. Het zalige gevoel van deze morgen, verdween als sneeuw voor de zon. Joshua wilde protesteren, maar er kwam geen woord over zijn lippen. Zijn stembanden weigerden gewoon dienst.

De genezer wist dat problemen moesten worden opgelost. Maar waarom op een ander plaats? Was het daarom dat Nolan over zijn moeder was begonnen, om hem voor te bereiden op wat ging komen. De oude man wist heel goed, dat de verste plaats waar ze ooit waren geweest, de andere kant van het meer was. Dat was ongeveer twee dagen reizen, met het enige vervoermiddel dat ze hadden, de benenwagen.

Nolan legde zijn rechterhand op Joshua's linkerschouder: "Laten we wat gaan wandelen, dan kan ik je uitleggen, wat ik de laatste tijd vermoed.”

Eindelijk kreeg Joshua enkele woorden door zijn keel geperst: “Hier is nog nooit iemand weggegaan.” Daarbij keek hij Nolan met een mengeling van ongeloof, verbazing en het meest van al – onbegrip - aan.

“Men weet niet wat er achter de bergen met de witte toppen is!” Riep hij uit, toen Nolan niet reageerde. “Hoe weet ik welke richting ik uit moet, wat ga ik daar vinden?”

“Mensen, als jij en ik”, antwoordde Nolan vlot. Die deze vraag had

verwacht.

“Hoe kun je dat zo zeker weten? Wat daar is, is ons vreemd. Of ben jij soms op onderzoek geweest?” vroeg hij met iets van argwaan.

“Ben jij er geweest?” vroeg hij terug, met meer nadruk. De genezer wist dat zijn vraag absurd klonk. Toch kon hij het niet nalaten, het nog een keer te vragen. Hij sloeg de handen voor de ogen en schudde het hoofd. Wat bezielde hem? Kwam hij ook onder de slechte invloed die hier hing? Tot nu toe was hij ervan gespaard gebleven. Hij wreef met zijn mouw over zijn voorhoofd waar enkele zweetdruppels glinsterden. Op een paar uur tijd was heel zijn leven onderste boven gegooid. Het was bijna niet te geloven.

“Ik? Neen,” schudde Nolan het hoofd.

“Mijn moeder kwam er vandaan. Daar ben ik zeker van. Misschien is dat de verklaring; voel ik dat het antwoord daar ergens ligt.”

Voor Nolan Joshua het dorp uitleidde, kwamen ze voorbij de feestdis. De meeste schalen waren leeg. Het enige wat overbleef waren enkele stukken fruit. In het voorbijgaan nam Joshua een appel, en beet ervan. Bij het zien van die etende mensen, was zijn maag gaan protesteren. Ook al was zijn hele denken op wat anders gericht, een stuk fruit was nooit te versmaden. Hij nam nog een hap uit de appel, en keek de dorpsoudste zijdelings aan. Hij wist niet wat hij had verwacht toen Nolan over hun problemen begon. Het allerminst dat hij over zijn moeder zou beginnen. Wat voor verrassingen had hij nog in petto?

Net voorbij het dorp waren er in het verleden enkele bomen geveld. Daar verbouwde men nu gewassen, zoals aardappelen, maïs, groenten en ook katoen om kleding te maken.

Hier en daar werden ze door een van de bewoners begroet. Maar, de meeste gaven enkel een korte knik met het hoofd. Alleen daaraan al was te merken, dat de verhoudingen op deze plaats niet meer waren wat ze moesten zijn. Het tweetal bereikte de plek waar Joshua nog geen uur geleden zalig in het gras had gelegen.

“Weet jij hoe lang onze kleine gemeenschap al bestaat Joshua?”

“Al een hele tijd, ongeveer 500 jaar.” De jonge man antwoordde zonder nadenken. Zijn gedachten waren nog te zeer bij wat Nolan had voorgesteld. Er maalden allerlei vragen door zijn hoofd, en wist niet of hij daar ooit antwoord op zou krijgen of wilde krijgen.

Nolan knikte: “Juist, en als ik me goed herinner, zijn we het jaar 2587.” Hij streek met zijn rechterhand over zijn kale kop en ging verder: “Wij hebben hier niet altijd gewoond. Niemand weet waar wij vandaan komen. Wat bracht onze voorouders ertoe zich hier te vestigen? Eén ding is zeker, de plaats die wij – “Thuis” - noemen, was voor hen ooit ergens anders. Heb jij je daar nooit enige vragen over gesteld? Jou dingen zich afgevraagd zoals, hoe het vroeger was. Waarom we juist op deze plaats wonen, ingesloten door een bergketen; en er is nog zo veel meer.” Zuchtte

de man.

“Al die vragen, waar ik maar geen antwoord op vind.”

Goed en wel dacht Joshua, maar wat heeft dat met onze zorgen te maken. Begint Nolan seniel te worden, of zijn dit maar losse gedachten van hem? Waarom moet je, je om zoiets zorgen maken.

Dit was allemaal verleden tijd. Zonder de problemen die zich voor het ogenblik in het dorp afspeelden, is dit een aangename plek om wonen. Natuurlijk waren ze nog nooit ergens anders geweest, konden ze niet weten hoe het daar was. Als het aan hem lag bleef dit zo.

Ze liepen naar de kant van het meer, waar enkele vissen opgeschrikt door hun schaduw, wegschoten. Met hun blote voeten in sandalen van stro, liepen ze langzaam voort. Joshua keek naar het landschap, dronk met volle teugen van de heldere frisse lucht, en voelde hoe zijn geest terug rustig werd. Langzaam werd zijn blik naar de bergen met de witte toppen getrokken, ongewild liep er een koude rilling over zijn rug. Hij hoopte dat Nolan hem vlug zou vertellen waar het echt op aankwam. Van een ding was hij zeker. Zijn oudere vriend had nog niet alles gezegd. Hij werd uit zijn mijmeringen opgeschrikt door een paar snelle voetstappen.

“Het spijt me dat ik te laat ben, maar ik wilde eerst mijn werk afmaken. Er moet dringend gezaaid worden.” Een kleine dikke man, met verzorgde baard, en de lange haren los over de schouders kwam buiten adem op hen af.

“Was je daarom niet op het dorpsplein, bij de voorstelling van Layla?” vroeg Nolan afkeurend. “Je weet dat zoiets niet goed te praten valt, of je moet een heel goede reden hebben.”

Bryon knikte: “Die heb ik ook, er is iets eigenaardigs aan de hand. Het is net of het zaad niet in de grond wil. Telkens we het in de aarde stoppen, het toedekken ligt het vijf minuten later terug boven. Er zijn geen vogels die erop uit zijn; of andere dieren. Het gebeurt gewoon. Raar is het”, zegde hij hand wringend naderbij komend: “Zoiets heb ik in al de jaren dat ik groenten teel nog nooit meegemaakt. Ik voel iets dat mij totaal vreemd is. Het is net of de natuur”, hij maakte een heftig gebaar. “De bomen ons willen waarschuwen.” Hij keek Nolan met grote ogen aan, bevreesd dat de man hem zou uitlachen.

Van al de bewoners had Bryon de nauwste verbinding met de groene wereld. Hij had macht over het plantenrijk. Hij liet de oogst lukken, als men dacht dat alles verloren was. Hij voelde hoe het levenssap door de bomen stroomde, en kon hen extra kracht geven door een deel van zijn energie in hen te laten overgaan.

“Daarom heb ik je ook laten komen Bryon. Zoals je weet, zijn er sinds een paar weken schermutselingen in het dorp. Volgens mij heeft dat, wat jij daarnet vertelde, en de gemoedstoestand van de mensen in het dorp met elkaar te maken. Jij en Joshua moeten de oorzaak achterhalen.”

De genezer en boer wilden meer uitleg. Nolan deed er het zwijgen toe. Hij wist niet of beide mannen zijn vermoedens zo maar zouden aanvaarden.

“Wij moeten de bergen met de witte toppen over Bryon,” sprak Joshua, toen de dorpsoudste hen bleef aanstaren. Hijzelf hield zijn dorpsgenoot in de gaten. De reactie van de man zou hem genoeg vertellen. Bryon dacht dat de genezer een grapje maakte. Zag de ernst op Nolans gezicht. De gevoelens die Joshua eerder hadden overspoeld straalden van Bryon af.

“Ben jij gek geworden!” Schreeuwde de boer uit. “Jij weet niet wat je zegt.” Reageerde hij zijn frustratie op de jongere man af. De twee waren nooit goede vrienden geweest. Als Bryon heel eerlijk was, moest hij toegeven dat hij de man niet kon uitstaan. Als landbouwer waren zijn dagen van ’s morgens tot ’s avonds gevuld. Soms mocht een dag voor hem meer dan vierentwintig uur tellen. Om die reden ergerde hij zich aan de levenswijze van hun genezer. In zijn ogen was hij een leegloper. Iemand die in het dorp geen nuttig werk leverde. Die enkel leefde dankzij de arbeid van anderen.

“Als er iets te gebeuren staat moet de oplossing hier gevonden worden, niet ergens anders. Wij zijn nooit verder geweest dan de andere kant van het meer, en dan zijn we twee dagen weg.” Bryon was een en al verwarring. Onthutst stak hij de handen in de hoogte om zijn gevoelens duidelijk te maken. “Hoe moeten we dat ooit voor elkaar krijgen? Dat kan gewoon niet. We weten niet wat daar is! Je weet toch wat jij voorstelt totaal onmogelijk is. Hoe kom je erbij om zoiets van ons te verlangen?” Hij stak zijn wijsvinger in de richting van de bergen, keek Nolan aan, met de gedachte dat de dorpsoudste alles zou weerleggen wat Joshua zonet had gezegd. Toen de oude man geen antwoord gaf, wist hij dat de genezer niet gelogen had.

“Hoe kan dat Nolan? Waarom, waar moeten we heen? Hoe geraken we ooit terug? Wat gaan we daar vinden, waarom?” Vroeg hij een tweede maal.

De dorpsoudste had op tegenwerking gerekend. Wist dat zijn voorstel al een slag bij heldere hemel zou klinken. Van Joshua’s gezicht was niets meer af te lezen. Nolan vermoede dat hij de min – en pluspunten tegen elkaar aan het afwegen was. Bryon echter, dat was een heel ander verhaal. Aan hem zou hij heel wat meer speeksel moeten verslijten om hem te overtuigen. Hij was alles wat Joshua niet was. In elk opzicht waren ze elkanders tegenpolen. En dus in Nolans ogen bijzonder geschikt om samen op te trekken.

Bryon was oud genoeg om Joshua’s vader te zijn. Net als de meeste personen van de gemeenschap had hij geen vaste partner, wist niet, of hij kinderen had.

Moest men Joshua’s mening daarover vragen, zou hij antwoorden dat de man niet in staat was een diepe vriendschapsband aan te knopen. In

Bryons ogen was er maar één perfecte persoon, hijzelf. Hij zeurde om alles en nog wat. Niets was goed genoeg. Om die reden was Joshua dan ook verbaasd, dat Nolan er net die man had ontboden.

“De dreiging die je voelt, komt niet van hier”, sprak Nolan na een tijd. “Het heeft te maken met ons verleden.” Eindelijk had hij dat uitgesproken wat hem zo zwaar op de maag lag.

Bij Joshua ging er langzaam een licht op. Om die reden had de oude man een hele litanie tegen hem afgestoken, en zoveel vragen gesteld. Maar hoe kwam hij daarbij. Die vraag stelde hij hem dan ook.

“Iets in mij maakt mij daarop attent. Het is meer dan een vermoeden. Maar honderd procent zeker ben ik niet.”

“Enkel en alleen daarom stuur jij ons weg.” Reageerde Bryon meteen.

“Je weet genoeg dat het niet enkel en alleen daarom is. Jullie weten wie ik ben, dat ik dit niet zomaar doe.” Hij keek het tweetal aan. “Voor sommige dingen heb je geen verklaring, dat weet je gewoon.”

Joshua hoorde dat Nolan het ernstig nam. Dat er geen argumenten waren om het in dubio te trekken.

“Vóór de tijd dat Moeder Natuur wraak nam?” vroeg Joshua. Nolan knikte. De genezer wist niet waarom, maar het idee om de rest van deze planeet te verkennen, stond hem niet meer zo tegen. Wie weet wat hij daar allemaal zou ontdekken. Misschien wel de dieren die Nolan zo zorgvuldig uit het hout had gesneden. Zijn blik gleed dromerig over de bergen. Hij voelde het bloed sneller door zijn aders stromen. Voor zijn part wilde hij morgen al opstappen.

“Zijn er buiten ons nog mensen?” Bryon stelde zich deze vraag, die al meer dan één van de bewoners in “Thuis” in gedachten had. Het was een angstaanjagende overweging, dat de aardse bevolking enkel uit dit groepje zou bestaan, dat zich hier tussen de rotsen had gevestigd.

“Het beste bewijs dat er buiten ons nog mensen rondlopen, ben ik. Mijn moeder kon nooit in haar eentje zwanger raken.” Nolan keek hem met pretlichtjes in de ogen aan. Terwijl Joshua nauwelijks een lach kon onderdrukken.

“Dat geeft ons geen zekerheid.” Zegde Bryon tussen neus en lippen.

“Dat moeten jullie uitzoeken.”

“Wat is er toen toch voorgevallen? Waarom weten we daar niets van? Heb jij daar soms iets over gehoord Nolan? Heeft één van de vorige dorpsouderen het daar ooit over gehad?”

Nolan schudde het hoofd: “Helaas, kan ik jullie op dat gebied niet helpen”, zegde hij spijtig. “Het is daarom dat ik jullie wegstuur, met de hoop dat je met enkele antwoorden terugkeert.”

“Wat moeten we zoeken? Veel uitleg geef je niet. Wij zijn in ieder geval nog niets wijzer geworden. Wat moeten wij precies achter die hoge bergen gaan doen?”

Nolan wilde zich net omdraaien en naar het dorp teruggaan, toen hij Joshua deze woorden hoorde zeggen.

Ze waren dringend en eisten een antwoord. De dorpsoudste had altijd al geweten dat dit geen gewone jonge man was. Er was nog nooit iemand geweest die hem op zijn stappen had doen weerkeren. Nu voelde hij dat hij aan de druk moeilijk kon weerstaan. Nolan keek Joshua aan en sprak op ernstige toon: “Er moet iets verschrikkelijks zijn geschied, dat is de reden waarom onze voorouders zich hier hebben gevestigd. Niemand heeft daar ooit een woord over gerept. Het is aan jullie om enig licht in de duisternis te brengen, en uit te zoeken wat er toen is gebeurd. Dat kan nooit kwaad, geeft het ons inzicht hoe de mensheid vroeger leefde? Kunnen wij wat uit de fouten van het verleden leren? Moeder Natuur neemt niet zonder aanleiding wraak. De mensheid kan er voor iets tussen gezeten hebben. Willen de bomen en planten net daarom onze aandacht trekken? Als we dát te weten komen, kunnen wij hopelijk ook wat vrijer ademhalen.” Nolangs woorden waren maar al te waar, het was net of de lucht zwaarder was geworden en het ademen een moeilijke bedoening werd.

“Dus, wij moeten uitzoeken waarom onze voorouders hier gestrand zijn?” vroeg Bryon.

“Hebt u enig idee waar wij die oplossing moeten zoeken?” Klonk hij plechtig. “U zegt dat het antwoord achter de bergen ligt. Maar kijk”, hij draaide zich 360 graden rond. “Ons dorp is omgeven door bergen. Welke bergen moeten wij over Nolan? In welke richting vinden wij andere mensen, die ons daarbij nog een antwoord op al die vragen kunnen geven?”

“Wees niet zo negatief Bryon, wij hebben nog tijd om enkele antwoorden te zoeken. Jullie zijn nog niet weg.” De oude man wist gewoon niet meer wat hij moest antwoorden. Hij had niet datgene bereikt wat hij wilde. Hij had de twee dorpsgenoten hun nieuwsgierigheid willen prikkelen, in plaats daarvan had hij de onrust gevoeld die hen nu nog meer in hun greep had. Nog voor het tweetal de volgende vraag op hem kon afvuren, draaide hij zich om en stapte snel naar het dorp.

Joshua en Bryon bleven met hun vele vragen, waar ze geen antwoord op hadden gekregen, achter. De genezer zag alles wel zitten, maar besepte dat het een hele onderneming ging worden. Zij gingen een sprong in het onbekende maken, en wisten niet wat hen te wachten stond. Sommige vragen die Bryon had gesteld, hielden ook hem bezig. Wat hem het meeste irriteerde was, waarom Nolan hem juist met deze man, een zuurpruim, had opgezadeld. Kon hij echt niemand anders vinden? Kon Bryon hier wel gemist worden? Misschien kan ik de dorpsoudste nog wel tot andere gedachten brengen, was het eerste wat beide dachten.

Net als Joshua kon ook Bryon geen enkel motief vinden, waarom Nolan net hem had uitgekozen. Die genezer, dacht hij wrang, die had het dorp

niet nodig. Iedere persoon in “Thuis” had de kracht om zichzelf beter te maken. Hij was een nutteloos mens die de gemeenschap enkel tot last was. Maar hij, Bryon, was de enige die de gave bezat om planten en zaden een goede oogst te laten opbrengen. Zonder hem zou hun voedselvoorraad in gevaar komen. In tegenstelling tot die flierefluiter kon hij niet gemist worden.

Hemelse goedheid! Hij mocht er niet aan denken, dat hij een hele tijd enkel en alleen met hem zou moeten optrekken. Bij die gedachte keek hij Joshua aan, en slikte. Het was net of ze in elkanders hoofd konden kijken. Geen van beide durfde er op het ogenblik dieper op in te gaan. Het was wel zo dat ze zouden moeten leren met mekaar om te gaan. Dat bracht wat anders naar boven, iets wat ze tot nu toe ongewild hadden verdreven. Ze moesten hun vertrouwde stek verlaten. Hun vrienden een hele tijd niet meer zien.

Nog meer vragen gingen door hun hoofd.

Vragen waar niemand een antwoord op wist. Ze konden zich niet inbeelden wat hen te wachten stond.

Vele mysteries zouden pas worden opgelost eens ze op weg waren.

“Wat denk jij ervan Bryon, vroeg Joshua, zullen we de klus kunnen klaren?”

“Ik weet het niet. Enkel de toekomst kan dat uitmaken. Toen ik dit alles hoorde, verklaarde ik die oude man gek. Maar jij weet veel beter dan ik, dat zijn woorden nooit zo maar uit de lucht zijn gegrepen. Hij heeft op alles een ander inzicht dan wij.” Hij zweeg even veelbeduidend. “Ook al ben ik ervan overtuigd dat hij ons niet alles zegt, vind ik dat we het moeten proberen.” De woorden klonken ernstig, weloverwogen.

Joshua was verwonderd over deze ommekeer. Het veranderde zijn visie op de man. Ik zal me in hem vergist hebben, dacht hij, ten slotte hebben wij nooit veel contact met elkaar gehad.

Bryon streek over zijn baard, terwijl hij korter bij de jongeman kwam staan. Hij stak de handen diep in de zakken, en keek Joshua met licht toegeknepen ogen aan: “Al had ik liever iemand anders aan mijn zijde gehad.” Joshua schrok duidelijk van de terechtwijzing. Hij haalde diep adem en keek de man recht in de ogen.

“Ik denk er net zo over Bryon”, sprak hij duidelijk. Hij draaide zich om op zijn hielen, en ging rustig, al fluitend terug naar het dorp.

De volgende morgen deelden ze hun besluit aan Nolan mee. Joshua was blij te zien, dat de man duidelijk in zijn nopjes was. Hij verzweg wijselijk het incident dat na zijn vertrek was voorgevallen, en stuurde Bryon een blik dat hij het niet mocht wagen, er met één woord over te reppen.

Nolan had de spanning tussen beide opgemerkt. Zij waren de enigen aan wie hij deze opdracht durfde toe te vertrouwen. De hele toestand in het

dorp had op hen immers geen vat.

Hij wist dat het tweetal geen al te beste maatjes waren, dat Bryon daar de grootste verantwoordelijkheid in had. Naar de reden had hij slechts het raden. Hoe het ook zij, die twee zouden moeten leren met mekaar om te gaan. Ze zouden elkaar nog eens hard kunnen nodig hebben.

Nolan ging tussen beide in staan, en nam hen bij de schouders.

“Kom, zegde hij, laat ons de rest van het dorp inlichten.”

Het nieuws lokte heel wat reacties uit. Er werd druk onder elkaar gepraat. Voor even waren al de spanningen verdwenen en werd er aan de voorbereidingen gedacht die moesten worden getroffen.

Er waren ook bezorgde gezichten onder de menigte. Eén hoorde toe aan Joshua's moeder. Het andere kwam van zijn vriendin Sonja. Ze hadden beide hun bedenkingen over wat er zonder hun medeweten was beslist. Sonja baande zich een weg tussen de dorpelingen, en ging op Alicia af.

“Wat vind jij van dit alles?” Vroeg ze haar zonder omwegen.

Het was de vrouw duidelijk aan te zien, dat ze de mededeling nog moest verwerken.

“Het is beangstigend, mijn zoon- mijn kind, gaat weg. Weg over die hoge bergen, een nieuwe wereld tegemoet. Wat is daar? Als er nog mensen zijn, hoe zijn ze? Wij weten niets! Mijn zoon, mijn jongen gaat daarheen. Wie weet zie ik hem ooit nog weer.” Ze schudde het hoofd en streek de haren naar achter: “Er is me wel iets ontgaan. Heeft Nolan gezegd waarom dit moet gebeuren?”

“Nee”, Sonja schudde het hoofd: “Daarover heeft hij met geen woord gerept.”

“Het spijt me Sonja, ik breng jou ook mee van streek. Misschien moet ik juist blij zijn, en brengt hij goede dingen mee. Maar voor het ogenblik, is dit alles mij te veel.” Sonja zag hoe er tranen in de vrouw haar ogen opwelden, sloeg de armen om haar schouders als troost. Het meisje had haar eigen gevoelens niet beter kunnen verwoorden. Terwijl ze Alicia zacht toesprak, was het net of ze zichzelf trachtte op te beuren.

Er gingen meer dan twee weken van intense voorbereidingen aan vooraf. Nolan moedigde de bewoners aan, hun ingevingen met hen te delen. Zo waren er regelmatig samenkomsten, waarop alles werd besproken. De voor – en tegen werden tegen elkaar afgewogen. Maar wat Nolan sceptisch maakte was, dat je moeilijk iets kon organiseren, als je niet wist wat je te wachten stond. Ze mochten gewoon niets over het hoofd zien. Er was zoveel waar je rekening mee moest houden. Er werd sterkere en dikkere kleding voorzien. Een mantel van riet voor de regen. In hun kleine gemeenschap was dit niet nodig. Ze leefden in een mild klimaat dat slechts twee seizoenen kende, lente en zomer.

Het voorjaar kende een gemiddelde temperatuur van 20 graden, met

regelmatig regen. De zomer was warmer en droger. Daarom begreep het tweetal ook niet waarom ze zulke mantels nodig hadden.

“Je weet nooit”, glimlachte Nolan hen toe.

“Je kunt beter op alles voorbereidt zijn.”

Een rieten mand waar alles kon in worden opgeborgen, voorzien van twee riemen, zodat ze op de rug kon worden gedragen, maakte de uitrusting compleet. Hierin werd een voorraad voedsel zoals gedroogde vis, een soort van pannenkoeken die zij lambas noemden, water en enkele stukken fruit gedropt. Het meeste eten moest onderweg worden gezocht. De eetbare wortels en fruit mochten geen probleem zijn en in elk beekje was er wel een vis te vinden. Nolan leerde hoe ze zich op de zon moesten oriënteren. Ook het probleem van de reisroute kwam terug ter sprake.

Nolan had hen meegenomen naar een plaats waar ze het hele dal en gebergte konden overzien. Voor hen was deze majestueuze rotsformatie altijd een teken van schoonheid en veiligheid geweest. Nu het tweetal besepte dat ze deze woeste massa moesten overwinnen, kwam er een gevoel van nederigheid en superioriteit in hen boven.

“Kijk rond, zie waar zich de laagste toppen bevinden. Van hieruit moeten jullie, je daarop oriënteren.”

“Dan moeten we naar de plaats waar de zon opkomt”, reageerde Bryon.

“Dat is niet zo moeilijk.”

“Juist”, bevestigde Nolan

“En wat daarna?” vroeg Joshua

De dorpsoudste haalde diep adem: “Dan zul je het met je instinct en gevoel moeten doen vrees ik.”

“Hebben wij in het dorp echt geen informatie die ons verder kan helpen? Nog maar op het goede spoor zetten.” Hoe dichterbij kwam, hoe onzekerder Joshua werd. Zijn moeder had al verschillende malen met hem gesproken, zijn moeder geprezen. Maar als ze ook maar even dacht dat ze aan zijn aandacht was ontsnapt, zag hij haar mond beven van de ingehouden tranen.

“Begin je het benauwt te krijgen genezer?” vroeg Bryon.

Sinds de kleine woordenwisseling aan het meer had de man zijn ongenoegen tegenover Joshua verborgen. Nu waren deze woorden als een withete vlam naar boven geborrelt. De jongeman in kwestie keek hem bedroeft aan. Ook Nolan kon er niet om lachen. Bryon keek van de ene naar de andere, was beschaamd en besepte dat de woorden die hij Joshua had toegesmeten, vooral op zichzelf sloegen.

Bryons woorden werden hem vergeven. Hij had immers uitgesproken wat hen allen in de ban hield, zelfs Nolan. Die voelde een grote verantwoordelijkheid voor beide mannen. Hij was het immers die hen het ongewisse instuurde, weg van deze veilige haven.

De dorpsoudste zou het zichzelf nooit vergeven als een van beide niet

terugkeerde. Hij ging met een heleboel vragen slapen en stond er met nog meer op. Dat was niet veranderd sinds Joshua hem had gevraagd of er in het dorp niets was dat hen kon helpen. De hele nacht had hij liggen woelen. Hij, wist dat er iets was, kon het voelen, haast aanraken. Net toen hij dacht dat hij het antwoord had, ontglipte het hem.

Toen de zon opkwam stapte hij uit bed, en ging naar buiten. Alles was nog rustig. Dat zou niet lang meer duren. Zodra de dageraad aanbrak, zouden de werkzaamheden hervat worden. Nolan bekeek het dorp, en wenste dat hij Bryon en Joshua kon zeggen dat ze niet weg hoefden. Dat al de problemen waren opgelost. Maar dit was niet zo, hij ondervond dat nog dagelijks. Het zat hem in de kleine dingen. Het stiekeme dat gebeurde als men dacht dat het niemand zag. Van sommige zaken was Nolan echt geschrokken, het ging langzaam van kwaad naar erger. Hij voelde dat de dreiging die over hun dorp hing niet van de vallei uitging. Het kwam van daarbuiten. Nolan schreef zijn voorgevoelens toe, aan zijn binding met de natuur. Bryon had het mooi uitgedrukt.

“Het lijkt of de bomen en planten het mij vertellen.”

Hij wreef over zijn vermoeide ogen. Hoe zouden zijn voorgangers dit hebben opgelost?

Zijn blik werd ongewild naar het huisje van Sonja en haar moeder getrokken. Niet zo lang geleden had daar, zijn voorgangster, Betice gewoond. Zij had visioenen over dit dorp gehad alsook de dood van zijn zoon Peter voorspeld.

De deur van de hut ging open. Een vrouw met kastanjebruin krullend haar en groene ogen kwam naar buiten. Ze knikte hem vriendelijk toe en kwam even later goedgehumt op hem af. Sonja was wel heel vroeg uit de veren, ging het door hem heen. Naarmate de vrouw dichterbij kwam, besepte hij dat het niet de persoon was die hij verwachtte, maar wel haar grootmoeder die hem als jongeman veel wijsheid had bijgebracht.

“Ben je al mijn lessen vergeten Nolan?” sprak ze hem toe. “Ik heb je nochtans hierop voorbereid, heb het er zo dikwijls met jou over gehad, nadat ik je vertelde dat jij me ooit zou opvolgen.”

De gebeurtenissen van toen stonden hem glashelder voor de geest. Net alsof het gisteren was geschied. Het was kort voor het nieuwe jaar, op een van die druilerige dagen, die heel die periode overheersten. Hoe hij bij Betice was terechtgekomen wist hij niet meer. Nolan zat naast haar op de bank. De vrouw had iets in haar handen wat hij nog nooit had gezien.

“Weet je”, zegde ze: “Ooit zul jij mij opvolgen als dorpsoudste.” De vrouw knikte. Haar donkerrode haren. - Nolan herinnerde zich nu dat ze die kleur hadden, en niet het bruinrode van Sonja. Bij het meisje was het koperrood slechts zichtbaar als de zon erop scheen, - zwierden in het rond, en hadden voor de jongeman van toen, een zekere aantrekkingskracht.

“Ik weet zeker dat je dit”, ze hield het ding voor hem omhoog, “ooit zult

nodig hebben.” Nolan fronste de wenkbrauwen en wachtte gelaten of ze nog meer uitleg zou geven. Ze sloeg het open en bladerde erin: “Het is een boek Nolan.”

Hij stak er zijn hand naar uit. De vrouw klapte het meteen dicht.

“Nee, het is nog te vroeg. Je zou de dingen die erin staan verkeerd kunnen interpreteren. Als de tijd rijp is zal Sonja het je zeker bezorgen.” De vrouw hield het hoofd schuin. “Vergeet het niet Nolan. Ik vertel je dit maar één keer.”

“Hoe weet je dit zo zeker?” Had de toen dertigjarige jongeling haar gevraagd.

“Mijn dromen vertellen de waarheid. Dit was een toekomstvisioen. Eén die ik veel liever vergeet. Hopelijk kun jij voorkomen, wat ik in mijn dromen heb gezien.” Daarop had ze Nolan door de haren gestreken, en was weggegaan. Over het boek had ze inderdaad geen woord meer gerept. Maar indirect had ze hem op andere dingen voorbereid. Zou dit het tijdstip zijn dat zij toen voor ogen had gehad? Nolan schudde het verleden van zich af. Het dorp was ondertussen ontwaakt. De personen die hem voorbijgingen, keken hem eigenaardig aan. Nolan zette zich recht van de boomstronk en klopte bij Sonja aan. Hij viel meteen met de deur in huis.

“Zou ik je grootmoeders spullen mogen bekijken?” vroeg hij Betice’s kleindochter. Het meisje leek niet verrast door de vraag.

“Kom binnen Nolan,” zegde ze, “grootmoeder had me al gewaarschuwd dat je hier op een dag zou staan. In feite ben ik verwonderd dat je nog niet eerder over grootmoeders spullen bent begonnen. Nee,” beantwoorde ze de vraag die in zijn ogen stond te lezen. “Ze heeft me nooit iets gezegd. Toch niet over dat wat nu staat te gebeuren. Maar soms heb ik ook visioenen en dan lijkt het of ze me goede raad wil geven. Dit is een van die momenten.” Sonja streek de haren uit haar gezicht.

Nu viel het Nolan voor het eerst op hoe sterk ze op haar grootmoeder leek.

“Je mag wel niets voor jezelf houden. Dat zou grootmoeder niet willen.”

Sonja schonk Nolan een mok melk in en gaf hem er een stuk plat brood met kaas bij: “Je zult nog wel niet ontbeten hebben?” keek ze hem vragend aan.

Nolan schudde ontkennend het hoofd, terwijl hij een hap uit het brood en de kaas nam. Sonja sloeg hem een ogenblik gade.

“Heeft oma je ooit verteld wat het was?”

“Betice heeft het me laten zien.” Nolan nam een slok uit de kom. De voorbije week had de dorpsoudste getekend. Hij was een stuk van zijn vitaliteit kwijt en onder zijn ogen waren grote wallen zichtbaar. Ook al had Nolan in haar ogen nooit wat kunnen misdoen, toch had ze hem in het begin om zijn besluit, om Bryon en Joshua weg te sturen, gehaat. Ze had haar ongenoegen tegenover Joshua’s moeder duidelijk gemaakt. Tot haar verwondering was de vrouw het niet met haar eens geweest.

“Op deze dag wacht ik al sinds Joshua's geboorte. Het zal wel zijn redenen gehad hebben, waarom hij één van de baby's was die dat rampzalige jaar heeft overleefd. Nolan weet heus wat hij doet kindje, en geloof mij, hij lijdt er net zo onder als wij.”

Sonja had de vrouw op alle toonaarden tegengesproken. Nu zag ze duidelijk dat Alicia gelijk had.

“Wat je wilt zien, is afkomstig van de stichters van onze nederzetting,” schudde ze het gesprek met Alicia af.

Nolan verslikte zich haast in een stuk brood, sprong recht en nam het frêle meisje bij de schouders: “Waarom heeft ze dat altijd voor zich gehouden? Heel de gemeenschap kan er nut bij hebben.” Hij wilde haar krachtig door elkaar schudden. Maar besepte net op tijd, dat Betice's kleindochter hier niets kon aan veranderen. Hoe vlugger hij die dingen in zijn handen kreeg, hoe sneller hij de zaken kon bestuderen. Bevend liet hij de handen terughangen.

“Dat weet ik niet. Eens heb ik haar tegen moeder horen zeggen dat de tijd nog niet rijp was. Als we het te vroeg in handen kregen, zouden we het niet naar waarde weten te schatten. Moeder heeft ook nooit mogen weten wat het was. Enkel bij haar dood heeft oma tegen mij gezegd, dat alles jou toekomt.”

Nolan gaf haar een zoen op de wang: “Sonja, je bent een schat,” kwam het recht uit zijn hart. Het volgende moment stortte hij met een asgraauw gezicht in elkaar.

“Nolan,” kreet Sonja. Ze ging naast hem op haar knieën zitten, zag dat hij moeilijk ademhaalde.

“Het word je allemaal gewoon te veel,” zegde ze verontrust.

“Het gaat al beter,” hijgde hij.

“Moet ik Joshua gaan halen?”

“Neen, nu nog niet.” Sonja zag dat zijn huid een gezondere kleur aannam. Opgelucht haalde ze adem, en begon over andere dingen te praten.

“Isolde en de baby gaan bij ons intrekken. Nu oma er niet meer is, is er plaats genoeg. Isolde's huisgenoten hebben elk een man genomen, daarom is het bij hen te klein geworden,” ging ze voort. “En niet iedereen houdt van een huilende baby. Toch niet als je pas een minnaar hebt.” Het meisje bloosde bij de laatste woorden.

“Wanneer ga jij een man nemen Sonja?” vroeg Nolan plagend.

“Jij en Joshua zijn erg op elkaar gesteld. Maar verder dan vriendschap reikt jullie relatie niet.”

“Dat wil ik zo houden, en ik durf te wedden dat Joshua er net zo over denkt. Daarbij, ik heb jou”, antwoordde ze ondeugend. Meteen daarop werd ze terug serieus. “Neen,” schudde ze het hoofd, “daar ben ik nog niet aan toe. Voorlopig wil ik nog geen kind,” zuchtte ze.

“Dat is niet de enige reden om een man te nemen.”

“Maar daar draait het meestal wel op uit. Is het niet Nolan?”

“Jullie vrouwen beslissen daarover, wij mannen hebben daarin niets te zeggen.” Nolan snoof even: “Ons bestaan hangt van jullie af. Als op een dag alle vrouwen beslissen geen kinderen meer te krijgen, is het gedaan met het menselijke ras.” Hij steunde met zijn armen op de grond en probeerde recht te komen. Sonja hielp hem en leidde hem naar de bank.

“Besef je wel wat een verantwoordelijkheid er op jullie schouders ligt?”

“Zo ver zal het wel niet komen,” antwoordde het meisje hem vlug. “Wat zie je het de laatste tijd allemaal somber in. Zijn de mannen soms jaloers op ons voorrecht?” Ze stopte even om zijn reactie op haar woorden te zien. Hij lachte. Nolan vond het vermakelijk zoals het meisje reageerde. Ze had temperament en moest voor sommige werkzaamheden niet voor de mannen onderdoen.

Waar anderen soms uren over discussieerden, kwam zij vaak met simpele oplossingen. Nolan wist dat hij het in zulke zaken niet tegen haar moest opnemen en gaf zich gewonnen.

“Goed, goed, ik geef het op. Je weet toch dat er geen verplichtingen zijn. Zolang elk maar zijn steentje bijdraagt.”

Sonja zag dat dit gesprek hem goed had gedaan. Het had hem even die andere zaken doen vergeten.

“Ik zal je oma’s spullen laten zien. Moeder vindt het vast niet erg dat ik het zonder haar toestemming doe. Wacht je hier even?”

Zodra Betice’s kleindochter uit het zicht was verdwenen, verdween de glimlach op zijn gezicht. Hij greep naar zijn borst voor een pijnscheut hem naar adem deed snakken. Het was niet voor het eerst dat hij dit meemaakte. Kort voor Layla’s geboorte was hem hetzelfde overkomen. Niet zo fel als nu, maar er was reden genoeg om er zich zorgen over te maken. Dit was het bewijs dat hij het niet verkeerd had gehad. Hij hoorde Sonja’s snelle voetstappen, en nam vlug zijn gewone houding aan.

“Hier had ik het over. Oma heeft er nooit zelf in gekeken.” In haar handen hield ze een boek dat bijna uiteenviel. Nolan herkende de rode band. Het was hetzelfde dat Betice hem jaren geleden had laten zien: “Dit hier”, in haar andere hand hield ze een bamboe koker, en zuchtte ze, “dáár heeft ze nooit naar omgekeken en ook nooit wat over gezegd.”

“Weet jij wat er inzigt?”

“Een keer werd mijn nieuwsgierigheid me bijna te groot. Toen ik het wou vastnemen stond oma zonder een woord te zeggen naar mij te kijken. Enkel met haar blik wist ze me te vertellen, dat dit niet voor mij was. Dát is me steeds bijgebleven. Ik weet als jij die koker nu opent, zij dat zeker zal begrijpen.”

Haar handen trilden alsof ze nu pas wist wat ze vasthield. Sonja streek zenuwachtig haar haren uit het gezicht: “Waarom moeten Joshua en Bryon hier weg Nolan? Je hebt ons niet veel duidelijk gemaakt, enkel dat ze de

wereld achter de bergen gaan verkennen. Als daar al iets is,” voegde ze er stil aan toe

“Hoe kom je erbij hen daartoe aan te zetten, dan nog zulke twee tegenstrijdige karakters.”

Vanaf het ogenblik dat de dorpsoudste die mededeling had gedaan, was ze regelmatig badend in het zweet wakker geworden. Haar voorgevoelens zaten haar niet lekker, het was een van die tijdstippen waarop ze haar oma het meest miste.

“Waarom moeten Joshua en Bryon daarheen?” vroeg ze smekend. “Dit is nog nooit gebeurd Nolan.” De oude man stond recht en keek in de groene vragende ogen van het meisje. Zijn hart deed pijn toen hij haar aandoenlijk gezichtje zag. Hij nam haar bij schouders en ging met haar voor het raam staan.

“Kijk en observeer”, beval hij. Sonja keek hem aan alsof ze aan zijn gezond verstand begon te twijfelen. De oude man beantwoordde haar blik, knipperde zelfs niet met de ogen. Gebood haar te doen wat hij vroeg. Ze kreeg er de kriebels van. Hij wees naar buiten en zei terug: “Kijk en observeer.” Hij wees naar het dorpsplein dat aan hun voeten lag.

Langzaam wende ze het hoofd af en deed wat Nolan haar opdroeg. Ze zag de mensen hun dagelijkse werk doen, en bestudeerde de omgeving met belangstelling. Haar ogen gingen in het rond. Waar moest ze aandacht aan schenken? Dan zag ze wat Nolan bedoelde. De man die wachtte tot zijn voorganger water had geput, stond deze uit te schelden. Een vrouw bij wie een kip voor de voeten liep, trapte naar het dier. Het waren kleine dingen, maar zaken die voor zover zij zich herinnerde nog nooit waren voortgekomen. Hij zag aan haar gedrag dat ze de boodschap had begrepen. “Ik weet niet of het dit is waar je grootmoeder mij ooit heeft voor gewaarschuwd. Of haar boeken ons kunnen helpen?” Hij haalde de schouders op en zuchtte diep. Iets wat Nolan de laatste tijd wel vaker deed. Er hingen tranen aan Sonja’s wimpers. Ze zag het leed in de oude man zijn ogen. De onmacht omdat hij er niets kon aan veranderen. Zijn gezag had hier geen enkele invloed op.

“Maar daarom moeten onze vrienden ““Thuis”” toch niet verlaten,” deed ze nog een poging. “De problemen zijn hier aanwezig, niet ergens anders.”

“Het gaat van kwaad naar erger en ik heb geen enkel idee hoe het komt.”

“Waar komt het vandaan?”

“Sluit je ogen. Concentreer je op het niets en zeg me wat je voelt.”

Sonja deed wat hij vroeg, richtte haar aandacht op het ruisen van de wind die zacht door het open raam naar binnen blies. Naarmate ze dieper wegzakte voelde ze ook de sereniteit die haar overviel. Het schitterende blauw van de hemel, waarin de zon de hoofdrol speelde, verwarmde haar. Langzaam kwamen er enkele hoge wolken tevoorschijn. Het stoorde, maar had geen gevolgen voor de stralende dag. Het deed haar denken aan een

luie dag in de lente, waarop je zalig naar de vogels hun lied kon luisteren. De wolken werden dikker, tot de gele brandende bol helemaal was verdwenen. Een koude rilling gleed over haar rug, terwijl er zweetdruppels op haar voorhoofd verschenen. Toen de dag nacht werd gilde Sonja het uit. Haar adem werd afgesneden van de pure boosaardigheid die er in hun mooie rustige vallei lag. Met een schok opende ze de ogen. Ze hijgde terwijl ze Nolan bij zijn bovenarmen vastgreep, en haar hoofd tegen zijn borstkas liet rusten.

“Jij bent een van de weinige bewoners op wie dit geen effect heeft.”

“Staan Joshua en Bryon hier ook buiten?”

“Ja, evenals Alicia en jouw moeder. Maar ik weet niet hoe lang ik er nog kan aan weerstaan.”

Haar tranen doorweekten zijn hemd. De kracht vloeide uit haar benen, waardoor ze op de grond belande. Nolan was tevreden dat zijn sessie de verwachte emoties had teweeggebracht.

“Dat is de reden Sonja.” Net als haar, zakte hij door zijn benen. Zijn gewrichten protesteerden hevig tegen deze beweging en maakten een afgrijselijk lawaai.

“Dit is verschrikkelijk Nolan. Wie of wat kan zoiets veroorzaken?”

“Ik hoop dat Joshua en Bryon dat te weten komen.” Dat bracht hem bij wat anders. “Heeft jouw moeder het er nog niet over gehad?”

“Neen”, het meisje zoog op haar onderlip. “Toch niet tegen mij.”

“En jij Sonja?”

“Zover sta ik nog niet. Je weet dat mijn talent maar volledig tot ontwikkeling komt bij mijn moeders dood, en haar wil ik nog niet kwijt.”

Nolan streelde over haar arm: “Laten we je grootmoeders spullen bekijken. Misschien dat dát enige opheldering geeft,” besloot hij.

Sonja stond recht, nam het boek en de koker van de grond. Ze begeleide Nolan naar de bank, waar ze naast hem plaats nam.

“Laten we eerst het boek bekijken,” zei hij met een brok in de keel

Voorzichtig deed hij het schrift open. De bladeren waren vergeeld en de inkt bijna vergaan. Toch was dit het kostbaarste bezit wat Nolan tot nu toe in zijn handen had gehad. Hij had al dikwijls papier willen maken, maar tot nu toe hadden zijn experimenten het niet langer dan een jaar overleefd.

Nu hij dit broos geworden bewijsstuk uit het verleden in zijn bevende handen hield, was hij bang dat het onder zijn ogen tot stof zou vergaan.

Op de eerste bladzijde was enkel de datum goed zichtbaar 24 april 2005. Buiten hier en daar een woord leek het of de rest door regendruppels was uitgevaagd. Nolan bladerde voorzichtig verder tot hij een stukje tekst vond dat hij kon lezen.

Ook al klinkt ons protest nog zo luid, niemand luistert. Zijn jullie blind en doof regeringsleiders, briljante geleerden en zakenmensen?

Zien jullie niet wat er gebeurt? Is geld en macht het enige wat telt?

Voor alle zekerheid las hij het nog eens na en fronste het voorhoofd. Deze woorden hadden geen enkele betekenis voor hem. Van de meeste wist hij zelfs niet wat ze betekenden. Dit kon hij niet alleen. Hij had hulp nodig.

Voor alle zekerheid las hij de tekst nog eens na en bladerde daarna voorzichtig verder in het broos geworden boek.

“Sonja,” sprak hij, “wil je Joshua en Bryon gaan zoeken. Zij moeten dit ook zien.” Het meisje knikte en was meteen weg.

De oude man streelde afwezig de bladzijden. Hij was nieuwsgierig, maar ook bang voor wat hij zou vinden. Hij wreef met zijn hand over het voorhoofd dat klam aanvoelde. Het was nog te vroeg in het voorjaar om last te hebben van de warmte, en er woei een koele wind door de open ramen.

Om het tere boek niet nog meer te beschadigen, wreef hij zijn vochtige handen af aan een lap stof. Zijn blik ging naar de koker. Hij was ongeveer 35 cm lang en volledig afgesloten. Aan de dop zag hij een laagje was glinsteren, dit was nodig om de inhoud luchtledig te bewaren. Wat zou hier inzitten? Dacht hij. Zijn nieuwsgierigheid werd hem haast te veel. Toch besloot hij te wachten om hem te openen tot de rest er was. Behoedzaam ging hij verder in het boek.

Ons besluit staat vast. Mijn vrouw heeft een plaats gevonden waar wij heen kunnen. Samen met anderen verlaten wij de stad en gaan de ongerepte natuur in. Ik kan niet zeggen waar wij heen gaan, wij willen geen pottenkijkers. De rest van de wereld zal zien dat we minstens een jaar kunnen overleven zonder luxe en al het andere wat de moderne beschaving te bieden heeft. Eén jaar, vier seizoenen, zo lang is dit niet.

PS. De natuur heeft haar woede voor de zoveelste keer gekoeld. Grote delen van het land staan blank, terwijl het zuiden kreunt onder de droogte en de hitte.

“Hiermee worden wij niets wijzer,” mompelde Nolan. “Hoewel, het geeft ons wel enig inzicht wie onze voorvaderen waren en waarom we hier terecht zijn gekomen. Dit zal in ieder geval de twijfel wegnemen dat er buiten ons dal, ook nog een andere wereld bestaat.” Terug waren er enkele bladzijden met onduidelijke tekst. Liefdevol bladerde hij verder, tot hij bijna helemaal op het einde was, en vond waar hij naar zocht.

De ziekte verspreidt zich snel. Kan geen middel vinden om haar

tegen te houden. Koorts en een piepende ademhaling zijn typische symptomen. In amper een week is de helft van de stad besmet. Alles is zo snel gegaan. Het ergste aan de hele zaak is, dat de mensen geen moer om elkaar geven. Zij behandelen de besmette personen als pestlijders. Toch zijn zij diegene die dit alles in de hand werken. Met hun snelle levensstijl, buitenlandse reizen en het heen en weer verplaatsen naar andere continenten, dragen ze het virus overal rond.

De regen die dezer dagen met bakken uit de hemel valt bemoeilijkt alles. Het dagelijkse leven ondervindt nog meer negatieve invloeden. Mijn handen zijn klam en er lopen koude rillingen over mijn rug. Heeft deze geheimzinnige aandoening mij ook in haar greep? Ik hoor net op de radio dat ze haar eerste dodelijke slachtoffers heeft geëist. Onze reis mag niet worden afgebroken. Het is te belangrijk. Dit experiment moet slagen. Belinda, mijn vrouw, moet alleen gaan. Zij is nog gezond, als ze hier blijft loopt de baby eveneens gevaar. In andere delen van de wereld is het al niet veel beter. Er zijn veel bosbranden door de droogte. Op andere plaatsen regent het zo hard, dat er naast de overstromingen ook nog aardverschuivingen zijn. Daar komt nog bij dat al lang vergeten ziektes, zoals Cholera, terug de kop opsteken. In landen waar de weersomstandigheden normaal zijn, roeit de mensheid zich in hoog tempo uit. Oorlogen vieren daar hoogtij.

Op onze gedroomde plaats is alles nog in orde. Je zult er veilig en gelukkig zijn Belinda. Laat de rest van de wereld maar met ons lachen en zeggen dat we het te somber inzien. De natuur koelt zijn woede op het menselijke ras en houdt haar in een ijzingwekkende greep. Laat ons hopen dat de mens tot inkeer komt. Wees gelukkig Belinda.

Nolan liet zijn kin in de handen rusten, er was geen twijfel meer mogelijk. De stichters van "Thuis" waren voor de razernij van de natuur op de vlucht geslagen. Maar wat hij had gelezen was voor de twee toekomstige reizigers geen grote hulp. Zelfs de hoop, dat er ergens achter de bergen nog andere wezens zouden rondlopen, begon te vervagen. Toch moest zijn moeder daar ergens hebben gewoond. Dit alles had niets te maken met de belangrijkste vraag die in zijn hoofd bleef hangen. Had het verleden wat met het heden te maken? Volgens wat de man had neergepend, was de mens de grote schuldige achter dit alles. Als er buiten de bewoners van

“Thuis” nog andere lui rondliepen, zou de geschiedenis zich dan kunnen herhalen? In plaats van antwoorden had hij er nog een heleboel vragen bij. Er was nog iets waar hij tot nu toe niet zoveel aandacht aan besteed had. De grote ramp waar ze het altijd over hadden, had zich blijkbaar over de hele wereld afgespeeld.

Nolan stond moeizaam op en zuchtte. Zijn blik werd naar de koker getrokken. Hij nam hem in de handen, draaide aan de dop tot het laagje was stuk ging en opende hem. Net op dat ogenblik kwam Sonja met Bryon en Joshua binnen.

“Hier zijn ze Nolan, ik heb ze nog niets verteld”, sprak het meisje buiten adem. Nolan keek het drietal aan, wist niet goed wat te zeggen.

“Misschien is het beter dat ik wegga”, opperde Sonja.

“Nee, blijf maar”, zegde Nolan, “dit is iets wat ons allen aangaat.”

Joshua’s blik werd naar de koker getrokken en daarna naar het boek dat op de tafel lag.

“Waar komt dat vandaan?” vroeg hij, “is dit belangrijk voor onze tocht?”

“Het behoorde mijn grootmoeder toe,” kwam Sonja tussenbeide. “Ze heeft er nooit naar omgezien. Nolan wist zich nog te herinneren dat het hier ergens moest liggen.”

“Is dit nuttig voor Joshua en mij?” vroeg nu ook Bryon.

“Zover ben ik nog niet”, antwoordde Nolan. “Wat ik tot nu toe heb gelezen, gaat volgens mij de wraak van Moeder Natuur vooraf. Zonder twijfel is dit van onze voorouders afkomstig.”

Nolan krabde op zijn kale kop: “Ik weet niet of het enig invloed op de reis heeft. Nu weten we wel waarom onze voorouders zich afgezonderd hebben. Ik ben er altijd van overtuigd geweest dat er buiten ons nog mensen zouden zijn. Nu weet ik het niet meer. Als wij de enige overlevenden zijn”, hij keek hierbij Bryon en Joshua aan, “heeft deze reis dan wel zin?”

“Daar ben ik het niet mee eens,” onderbrak Joshua hem. “De natuur leert ons dat de sterkste altijd overleven. Onze voorouders hebben het gehaald. Waarom kunnen anderen niet hetzelfde idee hebben gehad? Ik heb daar de laatste dagen al zo dikwijls over nagedacht, en dan nog Nolan. Jij hebt gezegd dat de dreiging die over ons dorp hangt van buiten de vallei komt. Alleen al daarom moeten we op onderzoek uit.”

“Verschrikkelijk is het wat op ons afkomt.” Sonja huiverde als ze aan dat gevoel terugdacht. Beide mannen draaiden het hoofd en keken haar richting uit.

“Nolan heeft het mij laten voelen”, gaf ze uitleg.

“Ik heb hier niets over gezien, als je mocht denken dat mijn gaven mij hebben geholpen.”

Joshua keerde zich terug naar de dorpsoudste: “Voor mij heeft alles nu nog meer nut. Wij moeten weten wat er met de rest van de mensheid is

gebeurd,” sprak hij vol vuur.

Iemand moest erop uittrekken en zien hoe de rest van de wereld eraan toe was. Zoals Nolan hen nu vertelde, moest het leven er vijf eeuwen geleden helemaal anders hebben uitgezien.

Met wat geluk vonden ze iets van die oude beschaving terug en wie weet, kwamen ze te weten waarom de natuur plots zulke gekke dingen had gedaan. Hoe zouden de mensen dat hebben doorstaan? Kon iemand hen dat vertellen? Het zou een avontuur worden. Heel anders dan het rustige leventje dat hij tot nu toe had geleid. Joshua keek steeds naar Bryon en was nieuwsgierig hoe de man op dit alles reageerde. Op zijn gezicht was geen enkele emotie te zien. Iedereen in het dorp had er het raden naar hoe hij zich bij dit alles voelde.

Sonja had in die tussentijd het boek vastgenomen en gelezen wat er op die bewuste bladzijde stond. Ze voelde hoe een ongekende opwinding zich van haar meester maakte.

“Mag ik met hen mee Nolan?” vroeg ze aan de dorpsoudste.

Nolan had zo een omwenteling niet verwacht. Hij zag Sonja’s ogen schitteren en wist dat het meisje het belang van de zaak uit het oog verloor. “Je hoeft niet te denken dat dit gezellig gaat worden”, wees hij hen streng terecht. “Daarbij, Sonja, jij bent hier nodig.”

“Is zoiets enkel voor de mannen bestemd?” Bij die woorden stak ze haar kin fel vooruit: “Hebben wij, vrouwen, daarin geen enkel recht van spreken?” Nolars ogen fonkelden en vertoonden een gevaarlijke glans. Hij balde de handen tot vuisten, terwijl hij zijn ongenoegen onder controle trachtte te houden.

Sonja wist dat ze te ver was gegaan. Ze boog het hoofd: “Het spijt me”, mompelde ze. “Ik weet dat dit zo niet is.”

“Het is je geraden. Jij bent hier nodig”, zegde hij nog eens met nadruk. “De toestand in het dorp verslechtert nog. Ik heb graag iemand aan mijn zijde die ik voor honderd procent kan vertrouwen.”

Bryon had het gesprek met belangstelling gevolgd en bracht onder woorden wat hem al een tijd bezighield: “Waarom moeten Joshua en ik dit doen? Wij zijn elkanders tegenpolen. Hij is jong, en ik al van een zekere ouderdom. Waarom kan niet één van zijn vrienden hem begeleiden? Daarbij ben ik hier nodig. Zeker omdat we niet weten hoelang deze tocht gaat duren. Gaan jullie voor de oogst kunnen zorgen? Je weet dat de voedselvoorraad helemaal van mij afhangt.”

“Zijn jullie vergeten waarom ik jullie weg stuur? Waar dit alles om draait? Wat voor nut heeft het als je me niet meer vertrouwt en,” hij bekeek Sonja andermaal. “Als je het als een pleziertje beschouwt.”

Joshua en Sonja waren beschaamd, maar Bryon liet niet af.

“Toch vind ik mijn vraag terecht Nolan. Waarom Joshua en ik?”

De oude man antwoordde heel eenvoudig: “Ik heb daar nooit aan

getwijfeld. Jullie waren mijn eerste keus. Hebt u daar nog iets aan toe te voegen?”

“Dat is geen antwoord op mijn vraag.”

Lag het aan het feit dat hij nog maar iets meer dan twee maand dorpsoudste was? Het trio deed het voorkomen alsof ze aan zijn integriteit twijfelden. Hij keek hen één voor één aan. Van Joshua's gezicht viel niets af te lezen. Sonja was bezorgd, maar zag er ook schuldbevestigd uit. Bryon die tot nu toe het minst had gezegd keek hem openlijk verbolgen aan. Hoe konden ze hem zo behandelen? Hij was altijd eerlijk tegenover hen geweest. Nooit had iemand zijn wijsheid en woorden in vraag gesteld. Om aan al die normen te voldoen sprak hij uitzonderlijk zijn krachten aan. Die hadden nog nooit gefaald.

Tot het tot hem begon door te dringen. Het gevaar dat het dorp te wachten stond, had ook hun gaven doen afzwakken. Nolan begon te beseffen dat hij alles had onderschat. Het onheil was veel groter dan dat hij tot nu toe voor mogelijk had gehouden. Joshua en Bryon moesten hier zo vlug mogelijk weg, voor de kans bestond dat het slechte ding hen ook in de greep kreeg. Voor het eerst in zijn leven moest Nolan het deel van zijn krachten aanspreken waar hij bang voor was. Hij moest deze twee mannen zijn wil opdringen. Als hij heel eerlijk was, was zijn zorg om wat hen in die vreemde wereld te wachten stond, groter dan dat wat hij nu ging doen. Dát had hij althans onder controle.

Zonder dat ze het merkten kroop hij hun geest binnen. Bryon voelde niets van wat er gaande was. Joshua keek op hetzelfde ogenblik Nolan met dichtgeknepen kattenogen aan. De dorpsoudste voelde een lichte tegenstand, was verbaasd over de kracht die in de jongeman school. Maar drukte zijn wil door. Het werd hem echter te veel. Eerst die nieuwe ontwikkelingen die hij niet had verwacht, de moeheid van de laatste dagen en Joshua's tegenstand sloopten zijn laatste energie op.

Hij kreeg het benauwt, voelde zijn hart onregelmatig kloppen. Door diep in en uit te ademen probeerde hij alles terug onder controle te krijgen zonder dat iemand het zag. Hij voelde zijn hart het normale ritme hervatten.

“Voor mij is het simpel”, beantwoordde hij Bryons eerder gestelde vraag.

“Een genezer, en een landbouwer die blindelings wortels en fruit, alsook haast alles wat eetbaar is, vindt. Voeding en gezondheid zijn twee belangrijke dingen in het leven. Daarbij heeft de invloed die hier hangt geen vat op jullie. Als dat wel zo was, zou je de andere kant van het meer niet halen. Nu die andere vraag of je hier niet nodig bent. Iedere persoon is vervangbaar. Wij zullen die periode zonder jou perfect doorkomen.”

Nolan wist dat het hard klonk, maar hij moest hun laten voelen dat hij de hoogste in gezag was, dat dáár geen twijfel over bestond.

Bryon boog het hoofd. Nolans krachtmeting had zijn doel niet gemist.

Nolan richtte zich tot Joshua en keek hem strak in de ogen. “Ik vertrouw op uw wijsheid,” zegde deze meteen.

Bryon wilde enkel maar dat het dorps hoofd begreep dat hij bang was het onbekende tegemoet te treden. Hij kreeg het benauwd als hij eraan dacht dat hij deze kleine oase van rust moest verlaten.

“Wat houd je daar in de handen?” Met deze woorden stuurde hij het gesprek in de richting waarom ze hier waren gekomen. Nolan schroefde de dop van de koker en legde de inhoud op de tafel. Het viertal stond ernaar te kijken. Hun handen jeukten, maar niemand wilde Sonja de eer ontnemen Betice’s erfenis als eerste te openen.

Nolan knikte haar toe. De ogen van het meisje straalden. Ze pakte de in elkaar gerolde stukken en trachtte ze te ontrollen. Dit was moeilijk omdat ze zolang in de koker hadden gezeten. Joshua nam de twee uiteinden, terwijl Sonja de andere vasthield. Het was een grote foto. De kleuren waren bijna vervaagd, net als de inkt in het boek. Toch waren er nog enkele omtrekken te zien. Het was de opname van een man en een vrouw, die voor een huis was genomen. De man stond achter de vrouw en had zijn armen beschermend om haar heen geslagen. De wrevel tussen het viertal was volledig verdwenen. Sprakeloos als ze waren, keken ze naar wat zich voor hen op tafel bevond. Hun verstand probeerde te bevatten wat hun ogen zagen.

“Wat is dat?” vroeg Joshua. Hij wees op de hond die voor het tweetal op de grond lag.

“Zulke dieren heb ik nog nooit gezien,” antwoordde Bryon. Sonja liet de foto los. Meteen zagen ze de volgende die eronder verborgen lag. Deze was van betere kwaliteit en toonde een walvis die uit het water opdook. De koker bevatte zes foto’s, de laatste was van een stuk oerbos. Onderaan de prent was met grote letters geschreven

“Laten we deze erfenis voor onze kleinkinderen niet verspelen.”

Het allerlaatste wat ze tevoorschijn haalde was een kalender van het jaar 2005 en 2006. Deze bevatte prachtige foto’s van dieren met hun naam erbij.

“Ze vertonen veel gelijkenis met jouw kunstwerkjes Nolan. Jouw dieren hebben echt geleefd.”

Nolan wist niet wat antwoorden. Hij keek zelf verbaasd naar wat zich voor zijn ogen bevond. Hij had die dingen in zijn dromen gezien en wilde hun schoonheid niet vergeten. Daarom had hij er houtsnijwerkjes van gemaakt. Dat iets van zijn dromen was uitgekomen, gaf hem opnieuw moed. Beide mannen op missie sturen, was géén egoïsme.

Toen Nolan niet op Joshua’s vraag antwoordde richtte hij zich tot Bryon: “Laten we hopen dat we nog enkele van deze vierpoters tegenkomen, ook

deze”, zegde hij zacht, terwijl hij de afbeelding van de walvis bekeek. Bij het zien van zoveel moois verloor Bryon zijn laatste stukje tegenzin. Vooral de foto met het oerbos liet hem niet los. Het moest een machtig gevoel geven daar tussen die woudreuzen te lopen. Bryon merkte ook op wat de anderen niet zagen, dat de vegetatie in hun dal én op de prent, totaal verschillend was.

“Dit is Moeder Aarde meer dan 550 jaar geleden. Zou alles nog hetzelfde zijn? Gaan we die dingen onderweg zien? Mijn God, wat zijn dat prachtige dieren. Zoiets hebben wij nog nooit gezien.”

Hij hield de foto van de walvis nog altijd in zijn handen: “Zouden deze dieren er nog altijd zijn?” Dan haalde hij de foto van de man en de vrouw terug tevoorschijn.

“Is dit de man die dit alles heeft neergeschreven?” vroeg Sonja.

“Ben ik van hen een afstammeling? Zo te zien leefden ze wel anders dan wij.”

“Uit wat ik uit dat paar woorden kon opmaken, hadden ze een makkelijker leven dan ons. Lichamelijk dan wel, bedoel ik. Of ze het op andere gebieden beter hadden weet ik niet. Die man schrijft over ziektes waarvan wij het bestaan niet kennen.” Nolan zweeg even.

“Ik ben blij dit te zien, maar er staan jullie volgens mij nog heel wat verrassingen te wachten jongens.”

“Denk jij dat hiervan nog iets over is Nolan?” vroeg Joshua hoopvol. Hij ging met zijn vingertoppen over de afbeelding van de walvis. Het dier liet hem gewoon niet los. Hij was er buitengewoon door gefascineerd, kon niet begrijpen dat de aarde zoiets moois kon voortbrengen. Diezelfde gevoelens ondervond hij ook met de foto van de tijger. Hoe kon je dit alles achterlaten zonder er ooit nog een blik op te werpen?

Waren de mensen vijfhonderd jaar geleden zo verschillend van wat zij nu waren? Zijn blik werd naar de koker getrokken. Hij nam hem op.

“Hier zit nog wat in.” Hij peuterde er met zijn vingers nog enkele bladen uit. De posters waren groter, de beelden nagelden hen aan de grond

“Wat is dit?” vroeg Bryon, die als eerste die zijn stem terugkreeg.

“San Fransisco, Golden Gate anno 2004.” Las hijzelf wat er onder stond.

“Volgens mij is het een plaats waar heel wat mensen bij elkaar woonden,” antwoordde Nolan.

“Waar zijn de bomen, planten en dieren heen?” redeneerde Bryon

De foto werd losgelaten, en rolde vanzelf op. Een andere kwam ervoor in de plaats. Men zag een bos, enkele mannen hielden een kettingzaag in de handen, het was maar al te duidelijk wat ze van plan waren. Onderaan stond terug uitleg. – Tropisch oerbos, hoe lang nog? –

De laatste poster was een mengeling van kleinere foto's. Vermelde de steden Brussel, Parijs, New York, Tokio. Onderaan afbeeldingen van de walvisvangst. De jacht op olifanten, neushoorns, oorlogen, en

bomaanslagen. De euforie was volledig verdwenen. Joshua wenste dat hij dit nooit onder ogen had gekregen. Zijn hart bloedde toen hij al het geweld zag. Vooral toen hij zag wat de dieren werd aangedaan. Hij hoefde niet meer te vragen waarom sommigen naar rustiger oorden waren vertrokken. “De natuur en de dieren op aarde hebben het hard te verduren gekregen. Het is niet te verwonderen dat Moeder Natuur wraak heeft genomen”, klonk Bryons stem ongewoon hard. “De mensen hebben haar stuk gemaakt. Dat wat wij nodig hebben om te overleven hebben zij van de aardbodem doen verdwijnen. Ik mag er niet aan denken dat we in zó een wereld terecht komen.”

Nolan en Sonja wisten gewoon niet wat antwoorden. Hun hoofd zat vol met de foto's die ze hadden gezien, vooral die van de steden riepen veel vragen op. Die massa's mensen, en vreemde dingen, waar ze gewoon geen blijf mee wisten. Het was haast onmogelijk om in die wirwar van lijven je eigen “ik” terug te vinden. Ze benijdde Joshua en Bryon niet meer.

Joshua wist dat het te veel gevraagd was overal een antwoordt op te vinden. Doch, als hij een wens mocht doen, was het dat hij met eigen ogen deze dieren mocht bewonderen. Al de rest zouden ze moeten afwachten.

“Ik weet niet wat te zeggen”, begon Nolan, “dit werpt een heel ander licht op de zaak. Zijn jullie nog altijd bereid de opgelegde taak op jullie schouders te nemen?”

“Het is meer dan vijfhonderd jaar geleden”, sprak Joshua, “in die tussentijd kan er heel wat veranderd zijn.”

“Wij hebben geen keus”, mengde Bryon zich ook terug in het gesprek. “Wat zou er van de plaats waar al die lui samenwoonden terecht zijn gekomen?”

“Als wij deze plek zouden verlaten en er komen geen andere bewoners, dan zou de natuur haar recht terug innemen.”

“Denk je dat Nolan?” vroeg Bryon hoopvol.

“Ik zeg niet dat alles weg is. Er zullen sporen achtergebleven zijn. Maar dat gaan jullie ons vertellen, als je hier terugkeert.”

Sonja had ondertussen het boek in handen genomen. De nalatenschap van haar oma wekte hevige emoties in haar los.

“Ik heb dit nooit goed bekeken.” Ze draaide het rond en sloeg het bij de laatste bladzijde open. Het enige dat ze zag was vergeeld papier. Gedachteloos wou ze het terug sluiten, tot er haar iets opviel.

“De bladeren zijn aan elkaar geplakt”, sprak ze afwezig. Nolan wilde haar net toeroepen dat ze voorzichtig moest zijn, toen ze haar nagels tussen een opening van beide bladzijden stak en ze alzo van elkaar haalde. Alles was duidelijk leesbaar.

De ziekte heeft me in haar greep. Ik weet niet hoelang ik het nog volhoud. Je zult zonder mij moeten vertrekken Belinda. Hopelijk

word jij ook niet ziek. Ik zal dit boek met enkele foto's tussen je kleren stoppen, er zit ook een kalender bij. Ik heb de dag van je thuiskomst met een rood kruis aangeduid. Laat de hoge omes wat zien, en bewijs wat we altijd al hebben gezegd

“Het is perfect mogelijk om te overleven, zonder dat de natuur geweld wordt aangedaan”

De aarde is een te mooie plaats om kapot te laten maken. De mensen moeten eindelijk inzien dat ieder persoon zijn steentje moet bijdragen. Elkeen denkt dat er nu nog niets kan gebeuren, maar alle tekenen zijn er. Het is net of de vier ruiters van de Apocalyps aan hun tocht zijn begonnen. Ziektes, natuurrampen en dieren die worden uitgeroeid. Binnenkort is het menselijk ras aan de beurt. Hoewel, als dit gebeurt, zou het voor Moeder Aarde niet zo een slechte zaak zijn. Van alle levende wezens hier op deze planeet, zijn wij mensen, nutteloze dingen. Wij verpesten alles!

Pas goed op jezelf en doe de Baby de groetjes van mij. Zorg dat zij haar vader niet vergeet.

PS. Ik weet wel dat je geen aandenken aan “Thuis” mocht meenemen, maar ik kon het niet nalaten dit ongemerkt tussen je bagage te stoppen. Dit is voorlopig het laatste wat je van mij zult horen.

Jouw Tom

Op het blad ernaast was een ander geschrift te zien.

Dank je Tom voor de souvenirs. Ook al wist je dat we van “Thuis” niets mochten meenemen -. Dat is ook de reden waarom de meeste hun partner hebben meegenomen -. Ik wou dat je erbij kon zijn. Ook al is alles moeilijker dan we hebben gedacht - wij zijn ten slotte verwendende mensen – Het leven is hier zo vredig

De natuur heeft zo veel meer te bieden dan de stilte en de rust. Door de dieren te observeren, leer je zoveel bij. Het is fijn om te zien hoe ze je, eens de angst is verdwenen, tegemoet treden.

Zelfs de koeien en kippen zijn hier gelukkiger. Ik geloof dat ze ons dankbaar zijn omdat we ze uit die enge kooien hebben verlost. Wij konden het nog niet over ons hart krijgen er eentje te slachten.

Voorlopig eten we eieren, vis – zoals je weet is hier een groot meer in de buurt – en drinken we melk. Waar het grootste deel van onze tijd naar toegaat, is het zoeken van eetbare wortels. Je kunt niet geloven wat een tijd het kost om voor zesenvijftig personen eten bij elkaar te sprokkelen. Het is ook raar om vast te stellen hoe sommige mensen zich sneller aanpassen dan anderen. Hier hebben al onze studies ons niet op voorbereidt. Wij hebben houten hutten gebouwd. Daarmee ging onze eerste regel, om de natuur geen geweld aan te doen, meteen de mist in. In dit mooie dal nemen een paar mensen hun intrek en direct moeten er een paar bomen sneuvelen. Maar ja, wij moeten toch onderdak hebben! Wij hoeven nu ook in de beek geen water meer te gaan halen. Wij hebben een primitieve waterleiding met bamboestokken gebouwd. Gelukkig wordt het hier in de winter niet te koud, anders zouden er problemen komen. Genoeg over mij. Hoe zit het daar bij jullie? Heeft er iemand uit de school geklapt? Af en toe zie je hier een vliegtuigje of helikopter overvliegen. Zijn ze ons aan het zoeken? Ik wou dat ik contact met je had. Maar dat mag niet. Geen radio, tv of telefoon. Spijtig kan ik je dit niet opsturen, maar het jaar zal vlug genoeg voorbij zijn. Dan kan ik je alles laten lezen. PS. De baby is goed gegroeid, je zult haar bij onze terugkomst niet meer herkennen. Zorg goed voor jezelf.

Belinda

Het viertal wist de volgende minuten gewoon niets uit te brengen. Het antwoord van de vrouw bewees dat zij inderdaad één van de oorspronkelijke bewoners was. Maar wat de man had neergepend maakte hen ongerust. Het zag er naar uit dat hun kleine dal werkelijk een veilige haven was geweest, waar het leven zich gewoon had voortgezet. “Zou het waar zijn Nolan? Is iedereen ziek geworden?” Joshua keek hem vragend aan. “Het is wel zeker dat je niet de menigte zult vinden die op de foto’s te zien waren. De meeste antwoorden zul je onderweg vinden. Maar, je mag het werkelijke doel niet uit het oog verliezen. Je moet uitzoeken welk gevaar ons dorp bedreigt.” “Een paar antwoorden zoeken kan toch geen kwaad?” vroeg Joshua. “Wacht even”, kwam Sonja tussenbeide, “hier staat dat deze mensen na een jaar terug naar hun vroegere leven gingen. Waarom bleven ze hier op deze plaats? Konden ze niet meer terug? Waarom weten wij daar niets

over?”

“In die tussentijd zal de aarde haar razernij op de mensheid hebben losgelaten,” antwoordde Nolan.

“Voor mij is het genoeg te weten dat er buiten ons nog overlevenden zijn.” Bryon richtte zich tot Joshua, “zodra we jouw verjaardag hebben gevierd, trekken wij onze stoute schoenen aan. Denk je dat je er klaar voor bent Joshua?”

Bryon was helemaal omgeslagen. De afdruk van het oerbos had zijn inzicht helemaal veranderd, hem hoop gegeven. Ook al was hij daarna razend geweest bij het zien van al dat staal en beton. Hoewel Joshua geen reden wist te bedenken waarom het tussen hem en Bryon maar niet wou klikken, hoopte hij dat dit hun verstandhouding ten goede kwam. Hij knikte Bryon afwezig toe. Dit was voor de man een teken dat hij met zijn voorstel instemde.

“Ik ga kijken of mijn leerlingen hun werk in de tuin goed hebben uitgevoerd”, en weg was hij.

“Heb je mijn oma’s spullen nog nodig Nolan? Ik zou ze graag terug opbergen.”

“Doe maar Sonja.”

Toen ook Joshua van plan was om te vertrekken hield de oude man hem tegen.

“Als dit over mij en Bryon gaat, heb ik hem er graag bij. Ik wil het nog niet erger maken dan het al is.”

Nolan lachte en klopte hem op de schouder. “Je hoeft niet bang te zijn. Het gaat enkel om mij. Ik weet niet of ik er nog zal zijn als jullie terugkomen”, sprak hij zeer ernstig: “Ik voel mij de laatste tijd niet al te best, en dat heeft niets met de stemming hier te maken. Ik denk dat het hier”, hij klopte op de plaats waar zijn hart lag, “aan ligt.” Joshua slikte even, en moest moeite doen om zijn gevoelens onder controle te krijgen. Boven een bepaalde leeftijd kon hij de mensen niet meer genezen, enkel de pijn verzachten. Hun wat van zijn eigen energie geven. Hij keek de oudere man in de ogen, voor het eerst zag hij de pijn die erin verscholen lag.

Joshua nam zijn hand vast, voelde de droge - bijna perkamentachtige huid - sloot zijn ogen en richtte zijn geest op de plaats die Nolan had aangewezen. Hij bleef zo enkele ogenblikken wezenloos zitten. Dan opende hij terug de ogen en keek de man aan.

“Je hart is moe Nolan. Heel moe.”

Nolan klopte de jongere man op de schouders: “Laat dit onder ons blijven”, vroeg hij hem.

Reizigers

Voor het eerst sinds drie dagen scheen er een waterig zonnetje door de wolken. Het was meer dan een maand geleden dat de twee reisgenoten van hun dorp en hun dierbaren afscheid hadden genomen. De avond ervoor had de hele gemeenschap gefeest. Er was dans en muziek. Iedereen had veel plezier gemaakt. Sinds lange tijd heerste er onder de bevolking terug enige saamhorigheid, waren er geen incidenten of opstootjes.

“Dit alles is voor jou Joshua”, had Alicia tegen haar zoon gezegd. “Jij moet ons hoop brengen. Nu Nolan heeft aangekondigd hoe de zaken ervoor staan, is ons dorpje niet meer hetzelfde. Maar daar wil ik nu niet over praten.” Ze haalde liefdevol haar hand door zijn donkere haren: “Dit is voor jouw verjaardag. Wij zijn hem heus niet vergeten zoon. Je wou geen geschenk, enkel goede raad van je oude moeder.” Ze zuchtte: “Dat is nu net zo moeilijk. Ik kan je die niet geven mijn jongen.” Had ze hem gezegd. “Dit is nieuw voor ons allemaal. Wij hebben nog nooit van iemand afscheid moeten nemen.” Ze zweeg even, zocht naar de juiste woorden: “Nolan en jij hebben altijd een speciale band gehad. Hij...,” Alicia deed er het zwijgen toe en boog het hoofd. Joshua wilde vragen haar zin af te maken. Glimlachend keek ze naar hem op. Trots en angst stonden in haar ogen te lezen. Deze tegenstrijdige gevoelens vochten in haar om voorrang. Dat haar zoon haar voor een paar maanden zou achterlaten was het ergst van al. Ze wilde zich niet voorstellen hoe het zonder hem zou zijn. Kon de gedachte, dat hem iets zou overkomen, nog minder verdragen.

”Kom terug”, fluisterde ze. “Ik heb je hier nog heel hard nodig en je weet dat ik niet de enge ben die er ze over denkt.”

Nadat het oude boek was ingezien, had Nolan iedereen bijeengeroepen. Kort en bondig had hij de omstanders verteld wat hij over hun voorouders te weten was gekomen.

“Wij hebben het er onderling al zo dikwijls over gehad. Joshua en Bryon zullen ons het antwoord geven als ze terugkeren. Zijn er buiten ons nog mensen op deze planeet? Is er nog iets van die oude beschaving over?”

De mensen in het dorp luisterden vol aandacht. Er klonk gemompel en er werd over en weer van gedachten gewisseld. Uiteindelijk kwam het erop neer dat ze blij waren dat Nolan niet een van hen voor de tocht had uitgekozen. Niemand wilde in het tweetal hun schoenen staan. Toen Alicia de menigte hoorde roddelen en zag hoe ze steelse blikken naar haar wierpen, drong de harde waarheid achter Nolans woorden tot haar door.